

წიგნი სამეცნიერო

მეცნიერული თარგმანი თარგმ. პილაძისა

მოდული პიკნი:

გერმანიის
პიტერ მოსკო

სტენზე გერმანულად არი თარგმანი. სინამდვილეში ისინი ნიუ-იორკის სტენ-
დონის რიონში წლებადგომენ. მარჯვენა გერმანიის თარგმანი — პიტერ და ბენ-
დონი იგივეა, აქ გერმანიის არ არი. რაც ცხოვრობენ მთელი მთი მოწოდნი-
ობს ვიწრო ტახტი და სამხარეთლოს სკოლა. ტელეფონი შიშველ იტალიურ დგას.
სამეცნიერო მახანა — სკოლა. მარჯვნივ ფანჯარა, საიდანაც მერობელი სახლების სა-
სურათები მოჩანს. სიღრმეში სამხარეთლოს დია კარია, სამხარეთლო შემოსასვლელ-
შია გამართული. იქვეა, ეტუობა, აბანანაც. ბინაში სამხარეთლოს გავლით შინადიან.

მარცხენა თარგმანი ვიტელ მოსკოია. ესეც ერთობიანია ბინა, ძველქუბურ აფუ-
რის სახლი, ქალაქის ცენტრთან ახლოს. გერმანიის თარგმანი შედარებით, ეფრო ნათე-
ლია და ფართო, მისი მოზრდილობი საკმაოდ ბანალურია, მაგრამ შეესაბამება დიასან-
ლისის ჩვევებს და ამდენად დამაინტერესოებელია სუნთქავს. სტენის სიღრმეში, მა-
რცხენივ, ბინაში შემოსასვლელი კარია, ავანსცენასთან ახლოს კი — სამხარეთლოსი.
ლომლის ნაწილსაც მთავარებელი ხედავს. თარგმანი განიერი. საწოლი-ტახტი დგას,
ტახტთან პატარა მაგიდა, მაგიდაზე — ტელეფონი და ლამაზი, არის კარადაც, სკოლა-
ბივს კუბოში — მანეკენი და აკერები მანქანა. ფანჯარა ქუჩაში ჭადხ.

(პაუზა. ორივე იცდის.)

— მამაკრთვით, გმადლობო.
გიტელი — რას პრძანებთ. კო წაგრანა...

(ჭერი ვაძებს უკრბილს.)

— ჯანდამა!

თუთათაღ დებს უკრბილს.

ჭერი ჩაფიქრებულად სიყ. მერე სიფაჩუტას კოლოფს ამოიღებს. კოლოფი ცარიელია. ფაჭ-ისეც წაღო. კოლოფი გაგაფლავას ამოიღებს, ტანტა წამოედება, მუხღს რტყმს. ფემჭრის მანაა ჩემსეთა ჩაამსტოვეს. მუხღა დაიქეცოთა. ნეოფ პოტრბილთა. ჩელ-ჩელა მოცილიება ფაჭარას. ტელეფონა წამოკოავა ფებს. ჩაფიქრებულად დასტყურბის. მერე ადებს და ნომტრს აკრეფს.

გიტელი დგასაკტელს ბჭრის ან ღრბს სამხარეულში ქუბასე შედგმელო რაე გადმოსა გოტელა წამოსატება, შეა გზამი ტელეფონის ზარს შეჩინებს.

გიტელი — შეფიშდები!

(არ იცის საით გაიქცეოს. ნერე უკრბილს იღებს.)

— შოთბინეთ, რძე გადმომივიდა!

(სამხარეულში შერბილ. ფის თინეთი ბრუიღებს.)

— ღიან, ვასმენთ!

(ჭერი თვალდახუჭულია ზის, უკრბილი შებღზე კტა მოდებლი.)

— ადო!

(ჭერი უკრბილს იაწორება.)

ადო, ვინ დაპარაკობს?

ჭერი — ანაეინ.

გიტელი — ააა?

ჭერი უკრბილს ღვძს.

— ეი!

შესტყურბს უკრბილს, მერე დებს და სამხარეულში შეღბს. რძეს შოთბილენ ცოე რბით ანუღებს. ქუქაში ისხანს, ყრბა რე უღუქა მოსკამს. ტელეფონიკენ გამოტრბი.

ჭერი (ოთახში წრიადებს, ნატყენ ხედს ცხვიისახოციით იხვევს) — ამა, ლოკოკინავ, რატომ არ იწყემ ახად ცხოვრებმას, მა, გეშინია? კო მაგ-ამ, მაინც რბით ვინდა დაიწყო? (ათუადივრებს თახანს, თითქოს თავის თავს მასულობს.) რბით დავაწყო, ვის უშბრბოდო?..

გიტელი (ტიღეფონისა დაპარაკობს) — სოფი! თსკადი თუა შინ? მომის-მინე, წუბედ თქვენთან რომ იყო ბერეტიახი, მთ, თსკარის ნაენობი, ქოკოკით გრბელი, შო, ის, ჩემი დოკო თუ ხარ, მბით ტიღეფონის ნომტრთ მითხანი. ან იცო? თსკარს ექნება ჩაწერილი, მატო. ნახე, ნახე, დაგედოღები. გისმენი! სამოცდაცბრა... რა ექვი? კო, მადიან მბ-ინტერჩეგბს. სამოცდაცბრა, მერე? (იწერს) შო, შო, კარგი. კარგად იყავო, სოფო, ზატისტივინავ, გკოცნი!

(ღებს უკრბილს, მაშინვე კოფეს ახალ ნომტრს. ჭერის თახში ტელეფონი რეკვს.)

ჭერი (თავს ანწევს, მეორე ზარს ედოდება, იღებს ყურბილს) -- დიას!

გიტელი (ჩქარა და ოდნავ ნერვიუდად) — მომისმინეთ, მე იციე იმ უბნუ-ლის ყუთზე ვფიქრობ, რა ექნათ იცით — ერთად წავიდეოთ იმ ბიტ-თან. კოდეე კარგი, აქვე ცხოვრობს, ჩემს მგზობდად. ორი დოდანი რომ მისცეთ, სიხარულით გამოგატანო. ადო! მისმინეთ თუ არა? მა, როგორ მოვიქცეთ, წავიდეოთ, წამოხვადოთ ჩემთან ერთად?

ჭერი — ჯერ ვერ გადანიწყვეტია, თქვენთან ერთად თუ თქვენა წინააღ-მდეგ. კო მაგრამ, ჩემი ნომტრი როგორ გაიგეთ? ტიღეფონის წიგნში არც კოა შეტანილი.

გიტელი — სოფის გკოცნე. ასე ბოღ, რაც შეეხება საფინღებს, რე თს ვა-ვაჩუქე. იმ ღენჩს უშბრბოდ გაუჩინოდა, მაგრამ, ყოველშემთხვევისა-თვის, რადაცა მაინც უნდა მისცეთ შეწუხებისასაცა, ალკო თქვენ ამის შესაძლებლობა გაქვთ, რას იტყვით? რაზე ფიქრობთ?

ჭერი — მე ვფიქრობ, რომ თქვენ საფინღებს გამო არ მ, კვავთ. ის სომ თქვენ თუთათინვე ათრეეთ ქურბში, როგორმე თავიდან რომ შოგეშო-რეშინათ!

გიტელი — მაგით ბის თქმა ვინდათ, ან მუსმის!

ჭერი — თქვენ ან იმიტიპ მირტკავთ, რომ ჩემსავით არ იცით, რა ვაკეტ-თოთ, ან არადა...

გიტელი — უკავრავად თქვენთან, მე ათახი საჭმე მატვს.

ჯერი — ათასივე უკანგისი, რადგან ანც ერთს არ აკეთებთ. ან კიდევ
იმიტომ მიიჩნევათ, რომ მოვლერეწით, თითქოს მე დამერეკოს აქვენი-
თვის.

გიტელი — ბოლონ თუ მომწივენი? ვინა თქვენ არ დამირეკეთ?

ჯერი — ვინც უნდა ცოფილიყო, ცტყობა, მინუნიც ქონდა. მაგრამ აქვა-
მად მხოლოდ ის მანტირესებს, თქვენ რატომ მიიჩნევათ, რა მიზეზით.
თუ ადამიანი რეკავს და მანც ამბობს, არ რეკავო, მაშინ ქადიშუ-
ლო, რომელიც მას მამინვე ურეკავს, ან ძალიან მარტობილია, ან ძალი-
ან კეთილი, ანდა შეფუტავ ცნობისმოყვარე და ტენისსწამლები მი-
ტინარა!

გიტელი — ნუთუ ნომერი შეიქმნა! მითხარით, რატომ დამირეკოთ თუ
არა მაცივრის ვარა?

ჯერი — არა.

გაბედავ ცუდ-მოდს ანარქებს, ხედავ ქალღმერთს. რამეაზედაც ბუნებრივად ნი-
შეობი წიერა ცოცხალი მერე ურეკავს ჯერი.

გიტელი (დღომიდან იღვებს) — ადო!

ჯერი — მე გითხარათ, მაცივრის ვარა არ დამირეკოთ-მეთქი.

გიტელი — რა-ა?

ჯერი — რა თქმა უნდა, არ უარყუოთ, შეიძლებაოდა ასეც მოსწივენიშობდა
უნძის, ნამდვირად კი ამის შესავსი არაფერი მოთქვამს.

გიტელი — მოითინოთ, მოვიტ კანკად გავერეკეთ. დავიწყეთ იმით, რომ
თქვენ ვარეკეთ...

ჯერი — იმიტომ, რომ უნდავედითი ქედის ხმა, რომელიც ტრეკდონით მეს-
მის, არის ფორზე ნაწიერი ხმა, ზუსტი ღრის რომ კვატკოშინების
ხოცზე და, ბოლოს და ბოლოს, მიიძღვება აქაფრბით სინტროპოვიდავამს.
მე დავიწყეთ იმიტომ, რომ... როგორც იტყვიან, ნაცრობობა მხოლოდ
და ვამება.

გიტელი — თ!

ჯერი — დიახ! ვამება ნაცრობობა რომელიმე სუსტი ანტიმასთან, თუთვე
აუცილებელია სუსტი სქესის წარმოადგენელიან.

გიტელი (ცოცხალი შემიღებ) — მე სწორედ ასეთი სურტი არსებობს ვინ
რატომ უნდა ვამით ნაცრობობა!

ჯერი — მე ავრეკე იმიტომ, რომ სადღიად დამეხატე-მეთქი, სადღიად
მერე კი თქვენი წამდგამით.

გიტელი — მერე რატომ აღარ დამეხატე-მეთქი?

ჯერი — შემიძინდა, ან „მო“ ან „დღეობა“ ან „არა“.

გიტელი — ეს სწორედ იმიტომ, არ არის აუცილებელი. მე არც „მო“ გეძინა-
ღით და არც „არა“, გიამსუბუქებოდა, სინამდვირით-მეთქი.

ჯერი — თ, როგორც იქნა, ვამიგეო! მამ, სად მივდივარ? დიდადეთ,
ქნამად, სად რა ვადის.

გიტელი — იცით, მანც და მანც, არა ვარ დარწმუნებული, რომ მე ეს
ნამდვირად მიმდა.

ჯერი — რატომ?

გიტელი — რა დივი... ღირს კი საეროლუ? ყველაფერი ისე რთულია...

ჯერი — კი მაგრამ, რატომ-მეთქი? ადამიანი ვარეკავთ, რომ მაცივრის
დასმარებით სადღიად დამეხატე-მეთქი, თქვენ უმნიშვნელთ, მაცივარი აღარ
არსებობს, ვაქრო. ადამიანი იცის, რომ მას უმნიშვნელადც მი-
იწვევთ შინ, მაგრამ ირეკვა, რომ თქვენ მაცივრის ვარა სხვა არა-
ფერი და არავინ ვამიგეო-მეთქი. მერე თქვენ თვითონვე ურეკავთ
მას, რომ ისეც მაცივრის მომწივენიშობით ვამიგეო დავიწყებოთ. მას
კი თქვენი მინოვრება აინტერესებს და მაცივარი სადღიად აღარ
კი არსობს. მაგრამ თქვენ იმდენად ვარაუდი ხართ მაცივარზე ფა-
ბრით, რომ უარმოდის კი უკიდებთ, რა არის აქ ნათელი?

გიტელი — მომისმინეთ, რა ვინდათ, ბოლოს და ბოლოს?

ჯერი — მე არაფერა. აქვენი?

გიტელი — იცით, რას გეტყვიან — თუ მაცივრებზე სადღიად, დამეხატე-
მეთქი, როგორ შეიძლება ამდენი უწყობა, ჭადი რომ არა ხართ! ვადაწვე-
ტით და ვადაწვე-მეთქი.

ჯერი — უბედურება ის არის, რომ მე აქ ვიივარ უკვე ერთი თვეა და ვერ
ვადამიწყვეტია...

გიტელი — რა, ზემი დამეხატე-მეთქი?

ჯერი — როცა ერთხელ ფეხა მოიტეხ, ბანაყ, ხუთ ადგილას რომ დადებ-
ტივება ძვალო, მერე უკვე მაცივრად დამეხატე-მეთქი გეძინა.

გიტელი — თ...

ჯერი — ეს უნდავედითი სადამოთა მთელი წინს ვამიგეო-მეთქი, რთუდ არ
მინდა მარტომ ვინადავს, ყურმილი იმიტომ-დავკოდე. ხევერის თავიც
კი არა მავქს. დამეხატე-მეთქი, მიმეხატე!

გიტელი — ვარაუდ, ვარაუდ, რა ვაფიქრობა. სად შეგნებდეთ?

ჯერი — თქვენს სახლთან მიტროს ახლათ?

გიტელი — კი, სწორედ შეტრიალთ მინუადათ მთელი ავტო-
მობილი.

ჯერი — ნახევარ საათში მანც ვექნები.

გიტელი — დამეხატე, იქნებ მანც ვექნები მინუადათ... არ
ვაფიქრობთ?

ჯერი — რა?

გიტელი — ფეხი.

ჯერი — რომელი ფეხი? ბოლო... ფეხი არაფერი, მადრამი, მკოში, ტყანში
ვამიგეო-მეთქი ვამიგეო-მეთქი. რე ვამიგეო-მეთქი, ვერ არ ვამიგეო-
ვამიგეო-მეთქი.

დღეს ყურბილს ვიტყვი ასე უკეთესი გერის თათში რეკავს ტელეფონი.

ჯერი — (გონია, რომ ვიტყვი ურეკავს) — ხომ ვითხარით, სწორედ ჭკუ-
აზე ვარ-მეთქი!

თავს ხსენ შევკვლავს დათბება.

— საქადაქთაშორისოა? საიდან მირეკავენ, ომაპაღან?

მამინევი ვეძებს ყურბილს, ხელს კი არ უშვებს. ვიდრე ტელეფონი ასევე არ თარ-
კებს. მერე აღქმარებლად იტყვას ბერძენს და თათხიდან გალას.
ტელეფონი რეკავს.

მეორე სურათი

გაფიქრებული ვართ. შევადამე დადგება, ორივე თათში ბნელა. ცოტა ხნის
ჩერვ ვიტყვი თათში შემოვიღონ ჯერი და ვიტყვი.

გიტელი — ფრთხილად, რამეს არ წამოვღოთ! ამ დაწყებდით სივარდით
ლაშურაც კისერს მოიტყებს.

ახლებს შეუქს.

ჯერი — ყველაზე სახიფათო ამ ქვეყნად ის თათხია, რომელშიაც ცხოვ-
რობ. უბედური შემთხვევების ნახევარი წინ ხდება, თუ არ ჩავთვლით
ცოლ-ქმრულ განხეთქილებებს. თუ მშვიდად ცხოვრება გინდა, უბინა-
ოდ იცხოვრე!

გიტელი — რა დავისხათ, ღუფი თუ კოჯა-კოლა?

ჯერი — თქვენ რას დადევთ?

გიტელი — მე დადევთ თბილ რძეს.

ჯერი — თბილ რძეს ისევე ღუფი მირჩვენია.

გიტელი — რძე სასარგებლოა. არც თქვენ ვაწყენთ.

ჯერი — ძალიან გთხოვთ, ნუ მანერვიერებთ. ისედაც საკმაოდ ვანებიერ-
ებულ ვარ. დამისხით ღუფი, მე მაწყინოს!

გიტელი — ხომ თქვით, ღამით ცუდად მძინავსო. მართლა, ისეთი რა სა-
წოლი გაქვთ, რომ არ გაძინებთ?

ჯერი — ჩვეულებრივი ტაბტია, იაფი და უვარგისი.

გიტელი — ხოდა, კიდევ გიკვირთ, რატომ არ მძინავსო! შენვედით ჩემს სა-
წოდს — უმალდესი ხარისხისა განდევთ. ხომ კარგია?

ჯერი — კარგი კი არა — სამითხეა! ამაზე, მგონი, ორი კაციც თავისუფ-
დად დაუბნება!

გიტელი — ყველაფერს მოვიკლებ, კარგ საწოდს კი ვერა. უსაოუოდ უნდა
იყიდოთ ანეთი საწოლი.

ჯერი — მე ფულს მაღლიწყოების სიამოვნებისათვის ვერ ვადავყრი.

გიტელი — უი, თქვენ მაღლიწყოებიცა გყავთ?

ჯერი — მაღლიწყოებიც! ყველა სიკეთესთან ერთად.

გიტელი — ჯუი... თქვენ უმუშევარი ხართ?

ჯერი (შესცურის თავის ჭიქას) — მე კი ვიცი, ამას რატომ ვსვამ, მაგ-
რამ თქვენ რა გასმეფთ თბილ რძეს?

გიტელი — მე რომ წყლული მაქვს!

ხელს ახლებს შევკვლავ.

ჯერი — რას მეუბნებით? მე კი მგონია, ქაღების წყლული და ორადგილი-
ანი ველისიბელები წარსულს ჩამარდა. მგონია, ჩვენს ღრთში წყლუ-
ლი მხოლოდ კაცებს უჩნდებადიათ.

გიტელი — არ, ხომ ხედავთ, თქვენ გგონათ, მე კი მაქვს!

ჯერი — ვაუტრებით და ვფიქრობ, რატომ უნდა გასჩენოდა წყლული-მეთქი.
მოდას ჩამორჩენილიაო, თქვენზე კერავინ იტყვის, როგორც ქაღიცი,
საკმაოდ მიმზიდველი ხართ...

გიტელი — სამწუხაროდ, ეგ არაფერს ცვლის.

ჯერი — ვინ ვითხრათ? მაგალითად, ამაზეა ახლა დამოკიდებული, ჭიქას
რომ დაველი, შინ წავიდ თუ აქ დავჩრები ამაღამ. ეს რაღაა?

მანერვიერებ.

გიტელი — სამაღეტო კოსტიუმია. ერთი ნაცრობი გოგონა ცეკვავა კვი-
რას.

ჯერი — ამა, ესე იგი, ამით ვინჩნთ თავს, არა?

გიტელი — როგორ ვითხრათ... სანახევროდ.

ჯერი — სანახევროდ რატომ?

გიტელი — იმიტომ, რომ საშუალო ცოტია.

ჯერი — თქვენც აიღეთ და უფრო ვრძელი კოსტიუმები შეკერეთ. ოპო,
აკრობატები! ვინ არას ეს დამაზი, შეგვერემანი გოგონა?

კალელზე ჩამოკიდებულ ხეობას უყურებს.

გიტელი — ეს მე ვარ!

ჯერი — თქვენ?

ჯერი — გიკვირთ? სხვათა შორის, მეც ვცეკვავ.

ჯერი — ვასაგებია...

გიტელი — ჰო, მოცუკვავე ვარ. ამა, ტყუილად კი ან ვმეცადინეობ ხოლმე-თან ამდენს!

ჯერი — ხოსე უღაა?

გიტელი — თქვენ რა, ხოსე ან გაგვირათ, თუ თავა იკატლემით?

ჯერი — ზოგჯერ კი... ეს ვაჭბატონი, აღმათ, თქვენნი მაღალ შედგომას!

გიტელი — შეცდომია?

ჯერი — აი, თქვენს ქმარზე უკუბნებოთ.

გიტელი — არა, ეგ სხვაა. ჩემი ქმარი ისე ცოტა ხანს იყო ჩემთან, რომ სურათის ერთად გადაღებაც ვერ მოვახსენებო. ეგ ღარი!

ჯერი — ამა, ახალი შეცდომა ყოფილა! თქვენ მართლა ასეთი კარგი ყუბები გაქვთ?

გიტელი — ამა რა! უფრო სწონად, ახარე მქონდა, აგადმყოფობამდე. ამ ბოლო დროს ძალიან ვავებდი.

ჯერი — მაგ ძველა მოდის წყურღისგან?

გიტელი — წყურღისგან, პირიქით, სუქდუმიან, იმიტომ რომ სუდ უნდა ჭამო, შეიდი კიდე მოვიმატიე. ისე კარგად გამოვიყურებოდი. მაგრამ ჩემი არ გინდა უფრო აქუნდიცოტი გამოვიხატა. ამა, სასწრაფოდ ოპერაცია და ყველაფერი წყადში ჩაიყარა.

ჯერი — მოდით, გაუმარჯოს თქვენს უაქუნდიცოტო ორგანიზმს! ყველაფერი ზედმეტად წინააღმდეგარ ვარ.

გიტელი — ასე რომ, ყველა ჩემი ნაკლი უკვე იცით. ახლა თქვენს შესახებ მომიყვივით რამე.

ჯერი — მე არც ერთი ნაკლი არა მაქვს.

გიტელი — ის როგორ მოახერხებთ, ხუთ ადგილას გადაგმტვრიათ ფეხი?

ჯერი — ა, ფეხი, ფეხი!.. ის თავისით გადატყდა, სიმწრისგან, მწუხარებისგან, სევდისგან.

გიტელი — იცით, რას გეტყვით — დაჯექით ერთ ადგილას, რას დაძრწობხართ, ნერვებზე მოქმედებთ.

ჯერი — მე შემინდობა მხოლოდ ან ასე ვიყო ანდა ნახევრად ჯუღწასუღად. ეგ არაფერია, მთავარია, რამე გადაწყვიტოთ.

გიტელი — რა უნდა გადაწყვიტოთ?

ჯერი — დავრჩე ამგვარი თქვენთან თუ არა.

გიტელი — ნამდვილად მიკვირს. თქვენც: ჯერ იყო და ის ვერაფრით გადაწყვიტეთ, დავუპატიჟებინეთ თუ არა სადილად, ახლა კი უკმაოდ პირდაპირ დოვინში. ღმერთმანი, არ გეგადრებათ.

ჯერი — კარგი, მაშინ მუცლის მკურნალობით, მომინატრა მუცელი.

გიტელი — თქვენ რა, რადიოც არა გაქვთ?

ჯერი — არა, რა იყო?

მე

გიტელი — რადიო ყველასა აქვს. ასე ძალიან ვიჭირთ?

ჯერი — ვერ ვამიგია, გიტელი რა სახეღია. თითქოს ეგზოტიკურია... თითქოს... ნაღდად უსკომოსურია.

გიტელი — არა, პოლონურია. მაშ, თქვენ...

ჯერი — არა, მე პოლონური არა ვარ.

გიტელი — მაგას არ გეუბნებოთ. ძალიან ვიჭირთ-მეთქი, არა?

ჯერი — რატომ ვაინტერესებთ?

გიტელი — ისე. რატომ წავყვებით რესტორანში, თეატრში. რატომ არ ვაღიანხდევინებთ ნახევარი, განაგებინეთ, რატომ არ იღებთ სახელმწიფოსაგან დახმარებას? ჩემთვის, მაგალითად, ის სულაც ვინაწრებაა. იქნებ არც კი იცით, რომ არსებობს დახმარება უმუშევრებისთვის.

ჯერი — რატომ არ ვიღებ დახმარებას? როგორ ვითხრათ... ჯერ ერთი, ოფიციალურად მე სხვა შტატში ვცხოვრობ...

გიტელი — მაინც სად ცხოვრობთ ოფიციალურად?

ჯერი — ნემრასკას შტატში, ქალაქ თმაპაში.

გიტელი — ერთი სიტყვით, წინიდან საკმაოდ შორსა ხართ და აქ არავინ გყავთ, ორ ფული გასესხოთ. რამდენი გჭირდებათ?

ჯერი — თქვენ ძალიან კეთილი ხარხ. ძალიან, ძალიან, ძალიან კეთილი ფულია. მაგრამ ეგ არ გიშველით, მგელი მაინც შეგჭამთ.

გიტელი — ხომ თქვით, უკმაყოფილო ვარო?

ჯერი — ეს თქვენ თქვით, მე კი არა! ასე ნუ მიყურებთ, მარშან მე თხუთმეტეტი ათასი დოლარი ვიშოვე.

გიტელი — როგორ?

ჯერი — მე ვექილი გახდავართ!

გიტელი — მე საცოდავი კვირამი თერამეტ დოლარს შევყურებ და თანაც იმაზე ვფიქრობ, თქვენ როგორ დაგეხმაროთ.

ჯერი — იმიტომ რომ თქვენ სიახლოვებით აჩრით პირში მგდებს საკუთარ თავს. თანაც საუკეთესო ნაჭრებს ურჩევთ. გულუკვირთან საწყადი მგდები!

გიტელი — რა-ა?

ჯერი — თქვენ მახვერბად ხართ დაბადებული!

გიტელი — კის მსხვერბდად?

ჯერი — საკუთარი თავის.

გიტელი — არ ვიცი, მიშველება, თუ ნამდვილად თავსებდხ ხარხ! ცუდია, რომ შემეშინებდეთ?

ჯერი — შეგეშინებდეთ?

გიტელი — რა ექმა უნდა!

ჯერი — თქვენ რამდენი წელია ხართ?

გიტელი — ოცდაცხრისა. რა იყო?

21, დრამატურგია

ჯერი — ის იყო, რომ ისე ექცევით, თითქოს ოვდაბნა წლისა იყოთ, დროა, თავა მინდვით.

გიტელი — ხუ გეშინიათ, ჩემს თავზეც კარგად ვზრუნავ. მე ჩემი გეგმები მაქვს.

ჯერი — მანც რანაირი გეგმები გაქვთ?

გიტელი — ამჟამად დარისთან ურთად ვიწყებ მუშაობას. აი, მავ სურათზე ჩემთან ქართლ რომ არის გადაღებული, ეს არის დანი. გვინდა ნამდვირი საბადელი პროგრამა მოვაშალოთ. რა იცო, აქნებ ვაგრომარ-თლოს. ასდა ვებე, იქნებ სადმე იაფად ვიქირათ უხვენი. შიკ, სტუ-დიას გადავართავდი, მერე ვაგრომარად ვიქირა ვიქირა, რამდენს ვიზრუნებ ცუკის გაყვითლებასათვის.

ჯერი — არაფერი ამისკენ არ ვამოვას!

გიტელი — მაშინ სხვა რამეს მოგიფიქრებ. რას ვადაგიკავებთ, მასხრად მიგვებით თუ რა?

ჯერი — გოთხრად სიძინებ?

გიტელი — მითხარით!

ჯერი — ცხოვრება ისედაც მოკლეა, თქვენ კი მას დოთი მეზღვარით ანიადვით. მე არ შემიძლია მააუნიმაციური ვიკისათ თქვენსავით პატარა, ვუღუბრყვად ვიკის გამო. ასეა საქმე.

გიტელი — რას ნიშნავს „ვუღუბრყვილი“, ჭკიანი?

ჯერი — მიწვევას, დამოუკიდებლად... როგორ გითხარათ...

გიტელი — გამოუკვდილს! არ ვადაშინოთ! თქვენსებელი წლისა მე უკვე მარ-ტი ვცხოვრობდი. როგორ გვინდათ, რატიმ ვუწოდებოდა მარტი? ახლთხარა რომ მეთამაშა, იმითი?

ჯერი — თქვენ იმასთან ვცხოვრობთ?

გიტელი — ვისთან?

ჯერი — მისტიკურ დარისთან.

გიტელი — რას ამბობთ, ის რომ მოცუვავეა? ჩვენ მგვობებში ვართ.

ჯერი — მაშ, ახლა არავისთან დიდხანს, არაფერია ცვაყთ...

გიტელი — ჩიტოვით თავისუფალი ვარ, ეშმაკსაც წაუღია იმისი თავი!

ჯერი — ჩემსავით ყოფილხართ!

ბედით მოუბრუნა თავისთან, კაცის.

გიტელი — ეე, მითხარით! დიდი ხანის მასხრად?

ჯერი — უნდა წიღია.

გიტელი — ცოტაში რომ არ იხვევთ? რაღვან შორს შეტოვება არ ღირს, ურობს თავი შევიკავოთ.

ჯერი — კი მაგრამ, ეინ თქვა, შორს შეტოვება არ ღირათ?

გიტელი — ასე რომ, ცოტა დამშვიდდით და მერე წადით.

ჯერი — წავიდე?

გიტელი — ბო, თუ შეგიძლია, წადით.

ჯერი — ხად მიშვემთ, კოთახში, სადაც რადიოც კი არ არის?

გიტელი — რადიო ცხრამეტი დოღარი და კოთახმოცუვათმეტი ცენტი ღირს.

ჯერი — რატიმ მომიყვანეთ აქ, რადიო ვინდოვით მოკვებით რემთის?

გიტელი — დამართო რომ იყოთ, დამართო, ვაცნობის პირდაპირად დღეს მანც ან ვაგრომარი თქვენთან, ასეთი კალტები წესი მაქვს. მო-ღობ და მოღობ, ეინ გვინდავართ მე? ამის ვარდა, სულ დიდხანს და დიდხანს. თვადი ამიჭირდება, მესაშვე, სიგარის ვამდს ვერ ვიტან, ეს ერთი, მერეც, მერეც კი არა შევითხე, მე ჩემი ამბავი სულ წყნრიად წავიწყვიტეთ, თქვენ კი კინტიც არ დავიძრავთ. ამა, და-ფაქრდით, რისი გულისთვის უნდა მამოვკვებო კისერზე ვიდაც ტიპს, რომლის შესახებაც არაფერი იცო. იქნებ ის...

ჯერი — იმითი რომ აქ ცენტიში ვინარსები!

გიტელი — სად?

ჯერი — ამ ქადაში. მთელი სვეა, ცოცხად არსებებს არ დავაშარავებინარ, სანამ თსკარს არ დავუბრავ. ყველა აქაური ჩემი ნაგონი სხვაგან გა-დასულა. უნდა წყვილი ფხსაცემელი მუშეუშებში თრვით ვაგრომარ, ერთი წყვილი შარვადი — კინთუში დლომით. ვაგრომარ და ილიტიურ სურათებს ვუჭურებდი. და თუ ერთხელ ვიდე მომიწევს მარტიმ ვა-ვინათ თქვენს რომედაზე მშენიერ ხიდივე, ნამდვილად წყაღში ვადა-ხტიში. ყოვედ საღამოს ნავის ყუთებით სავეს კიბეს მივყავარ ჩემს სორთში, სადაც თავველებიც კი აღარ ვადრეობენ შემოსვლას. ერთ მშვენიერ დღეს მოვუშვემ გასს და მერე დიღით ჩემს გუბს იზო-ნიან, ისეც იცოვით, რომ მე არ შემიძლია ვიყოლო რადიო ცხრამეტი დოღარად და კოთახმოცუვათმეტი ცენტრად!

გიტელი — ჩჩჩჩ!

ანაშენს, ხუ ყვირი, მგზობლები ვიკვებო.

— რატიმ?

ჯერი — იმითი რომ დღეში მხოლოდ სამხანებვარი დოღარის დასარჯდა შემიძლია.

გიტელი — დღეს კი მე თქვენსებელი დოღარი დამახანებეთ!

ჯერი — მინდობდა თვადი დამეყვინებინა!

გიტელი — ვისთვის, ჩემთვის?

ჯერი — არა, ჩემთვის. დღეს ოცდაცამეტი წლისა ვავხედი. იმითიაც ვი-ყოფე დოღართან სიგარს!

გიტელი — თქვენი ვამბობის დღეა?

ჯერი — მამაკაცი, ასე თავბრუსხვევად რომ ვაგაბოდე.

საგარდა საფერადღეზე ჩაბრუნა.

გიტელი — რა მერხებით, რატომ აფუჭებთ? ღმერთო ჩემო, მამ, თქვენ თვითონ ნიანთვით თქვენს თავს საჩუქარი? რატომ მუ ან მიიხარონ?

ჯერი — (ომც მეთქვა, რამეს მარტუბდით თუ?

გიტელი — რასაკვირველია!

ჯერი — ვმადლობთ. მე არ მინდა უმეტესად უნდა დამჩენიდი გოგონების წყალობა, თუნდაც ინფანი სიმბათიურისა, როგორც თქვენს ხართ, ასე, წებდგომში აღარ გააგდოთ კაცი გარეთ მას მერხე, როცა მიანიშნებთ, რომ ღამის გასათვლად მოხვდებით. ეს რაღაც არაქადური საქცი-ვლია.

გიტელი — თქვენი აზრით, ახლა რას აკეთებთ?

ჯერი — რატომ მეკითხები?

გიტელი — მოწყალებას მცოდნეთ — აი, რას აკეთებთ! მთელი საღამო მოწყალების გამოძახებაზე ხართ.

ჯერი — უკაპრავად, ამას მე ვეუბნებით?

გიტელი — მამ, სხვას ვინ უნდა ვუთხრა? სხვათაგანად როგორ უნდა ვაგა-გოთ თქვენი წუწინი: ასეთი უმბედური ვარ, მაღლიჯოები მასეგია, უკაპიჯოდ ვხივარ, ახლავე თქვენთან თუ არ დამაწვენთ, სხვა დღით ჩემს გვამს იბოვნიან...

ჯერი — ეს მე ვთქვი?

გიტელი — თქვენი და მავრით საყსუ ყუასები და...

ჯერი — იყავთ, რა გიტყვით, მე...

გიტელი — უსათუოდ ხედვან გადავტყვი! თქ, ასევე მარტოხედა ვინ? ღანა ამ წუთას ამას არ ახიობდრთ, ხომ მართალია?

ჯერი — მაგრამ მე... მე... უმბრლოდ ეს იყო ზემი საავტობილო გამოსვლა. მართლა ასე უჩინობთ, რომ მე მთელი საღამო ვწუწუნებ?

გიტელი — პირველი სიტყვა, რომელიც მე თქვენთან ვაუთხრე იყო „მიშვე-ღო“, სწორია?

ჯერი — მე მინდოდა მეთქვა... მე... თქვენ...

გიტელი — თქვენ მიიხარით, მიმხვდეთო, მე გიბასუხეთ, კეთილი-მეტქი. არ გაყვადრით, მე გვედამუგის შენგეული ვარ, მაგრამ ის მიკვირს რა-ტომ გგონიათ, რომ მე გვედაფერავ შეიძლება მაკადრით?

ქველს ვამტყვებელი ხაზე ვქვს, თანაქს რადაცა იხსენებო.

— ეი, მომიხსენეთ! მადან ვაწყვინით?

ჯერი — ერთი ამბავი განახსენდა. მამ მერხე ვაგვიდა... მთ, ვამეტი წილი ვაგვიდა მას მერხე, მე — ხეობასკის უნივერსიტეტის სტუდენტი — ქალაქში ვსკირნობდი, ერთ მწვენიერ გოგონასთან ვრთავ. ის გოგონა დიდი ვაყის ქალიშვილი გახლდათ. მე და იმ გოგონა... მოკვდე, ჩვენ იმ შეკრულს ჩაღიან დავახდოვით. და მე ვლხარო, იბუღებუდი ვარ, სწავლას თავი დავანებო, რადგან ქირას ვერ გადავხდი-მეტქი. მე-ორე ვლეს, თქვენ წარმოიდგინეთ, ნაშინაც ჩემი დაბადების დღე იყო, დამინიშნეს ჯორჯ ნორისის სტობენდია. და აი, ასე ვაგვიდი ვე-ქილი.

გიტელი — და ეს ანის მთელი თქვენში არაა?

ჯერი — მე და ის გოგონა დავკორწინდით.

გიტელი — თქვენ ვალი გყავთ?

ჯერი — ვყავდა! ქორწილის წინ ვაგვივე, სტობენდია ჩემი სასიამაშოს წყალობით მიმიღია, იყო, მაშინ მე რა ვაგვიკეთ?

გიტელი — რა?

ჯერი — არაფერი! თქვენი რაც მიიხარით, ყველაფერი აბოლუტურა სი-მადრდე იყო. მართალი ხართ — მე მოწყალების გამოძახების რა-ტომ ეს ახლა.

მერხეა იხსენებს, ვამეტი მიხის.

გიტელი — ეს მაგრამ, სად მიიხარით?

ჯერი — ჩემს სიმარტოტყვენი ვებრუნებდი.

გიტელი — არა, ასე არ წახვიდეთ. ასე ჩეც არარ ვაგვიშვებთ. მართლაც თუ ასე მოგვიმერდათ თქვენს თანას, თუ არ გინდათ დაბადების დღეს დაბრუნდეთ წინ, დაბრით აქ. მე საშინაბეულოში ვაგვიშვებ. ვარჯად ვაწოიძინეთ და დიდით მშვენიერ გუნებამე ადგებოთ. დაბრით, თქვენი ვიხდით.

ჯერი — ვაგრე და თქვენ ვაგადლოთ?

გიტელი — რატომ უნდა ვამაგლოთ? სამხარეულოში მიშვენიერად მოკვრე-ბი. თქვენ კი... ჩენი შეწარი რომ დავტოვოთ, შეიძლება?

ჯერი — რა თქვა უნდა, ცოტა უხეობელი ვარ, მაგრამ...

გიტელი — სრუდებითაც არა. თქვენ კადრი საწოლი ვაქვთ, ხვად იყიდეთ ნაუთა და კარვად ვაწმინდეთ, ვეხდებხედაც უნდა წაუსვათ...

ჯერი — თქვენ მადიან ვარგი ხართ!

გიტელი — თქვენც... ტუადეტი ვამის თავშია.

ჯერი — ასე, ვაქვს რომ თქვას, მე სულ სხვა რადაცა ვთავაზობდით...

გიტელი — მე ვი გოგონაზე მხოლოდ ერთ რამეს — ვითობთ საწოლს, დიდით ვი...

ჯერი — დიდით უყუდებდაც ვიქნებო. უდაპარავოდ.

გიტელი — აბა, დაწყვიტეთ ახლა, ნუ მოგებრძობათ.

ჯერი — გიტელ!

გიტელი — პო?

ჯერი — არ შემიძლია.

გიტელი — დამაცადეთ, ღოგონს ვმბღი.

ჯერი — გიტელ, მართლა დავრჩე?

გიტელი — იმეც თავიდან დაიწყეთ! გინდათ თუ არა დარჩენა?

ჯერი — აქ ადამიანის სუნი ტრიაღებს, რა თქმა უნდა, მინდა!

გიტელი — მონა, დარჩით.

ჯერი — არა, ახალი ცხოვრების ასე დაწყება არ ღირს...

შეუმჩნეველად გაიპარება.

მანათი სტრადო

გაგიღო რამდენიმე საათი გიტელს სძინავს ცოტა ხნის მერე თავისი თანამშრომელის გერო უტყობა, ბევრა უფლია, იღებს კართან დადგებულ ჯეპებს, წაუთიანებავდ ადრებს ტარზე, თუ უტყობა ტალღებში, თითქოს ყოყმანობს — თუღმა წაღობს თუ დარჩება, იმეც ტყუილად იტყებს, გიტელი თანამშრომელს გულისხმობს.

გიტელი (ნახევრად მძინარე) — ადო!

ჯერი ხმას არ იღებს, არ იცის, რით დაიწყოს.

— ადო!

ჯერი — იხეც მაცოცხრის თაობაზე გირეკავთ. დავრჩებუნდით, რომ ნამდვილად არ უნდა გაგვტანდებიანთ ვიღაც უცნობი ოპროვინდასთვის.

გიტელი — რა-ა?

ჯერი — თქვენი ნივთები თუ ასე გაანთავდეთ, ცარიულ-ტარიული დარჩებით, ეს კი მონადეობი თვალსაზრისით...

გიტელი — ჯერი! ცოცხალი ხართ? მე ერთი საათი მინც დავიწყეთ, თქვენც არ მომიკვდეთ, არაფერია მასუხი!

ჯერი — მე თქვენ ვამოგვებართ, გიტელი.

გიტელი — პო, შეგამჩნევ.

ჯერი — ვიტყობი, თქვენი გაუტყობედი წესის დარღვევას ახერხებდით, რამე გაიჭრდათ მინც?

გიტელი — კარგი ღოგო იყავი და გაგვძლო! თქვენ ბერძენი ისე გინდებოდათ...

ჯერი — მე კი ვიფიქრე, სულ სხვა რაღაც მოსდა-მეთქი.

გიტელი — მაინც რა?

ჯერი — მე გვინი, თქვენი უბედურება ის არის, რომ ყველას ვინდათ ასობოვროთ, ვინდათ თუ არა.

გიტელი — რა, რა?

ჯერი — ტელის, პო, თუ არ ვცდები, ჩემს ცოლს ტესი ერქვა, ისიც ასე ნახარბობდა თავისი ყურადღებით. მე აბ უნდა დამეწყოს მამამისის კანტორაში მუშაობა, მაგრამ მაინც დავიწყე. უბრალო უნდა მუტყვა ხვედნიერ სახლზე, რომელიც ამამამმა გვარუტა, მაგრამ უბრალო ვთქვი. და ამან მთელი ცხოვრება მომიწამდა.

გიტელი — მერე?

ჯერი — გუწინდელი საღამოს შემდეგ მეჩვენება, რომ მთელი ჩემი ცხოვრება მოწყადებისგან შედგება. მაგრამ ვადავწყვიტე, ბოლო მოწყადება აღარ მივიღო. თქვენი მოწყადება.

გიტელი — მე კი სულ სხვა რაღაც მეგონა!

ჯერი — მაინც რა გეგონათ?

გიტელი — ჩემი სიუშნოვის გამო დამიწყუნეთ!

ჯერი — გიტელ, მე თქვენ ორ რამეს გუტყვით, ორივე სიმართლე იქნება, პირველი: თქვენ ძალიან მომხიბვლელი ხართ, მეორე: თქვენი თავის ფასი არ იცით.

გიტელი — ტყუილია!

ჯერი — არა, მართალია. ასე რომ არ იყო, ბევრი რამის გამო უნდა ვაბრაზებულყავით.

გიტელი — მაინც რის გამო?

ჯერი — აი, თუნდაც, ასეთ დროს რომ გირეკავთ!

გიტელი — მაინც რა დროა ახლა?

ჯერი — საცაა სუთი შესრულებდა. აბა, დაიწყეთ!

გიტელი — რა დავიწყეთ?

ჯერი — გამიბრაზდით!

გიტელი — ა?

ჯერი — მიყვირეთ, მერხუბეთ?

გიტელი — რატომ?

ჯერი — იმით რომ ასეთ დროს დარეკვა უმსგავსოებაა. ვინა ვარ მე, ბოლოს და ბოლოს, რომ აღიონზე წამოგავდეთ ფეხზე. ეს ხომ უპატრიცე მძილბაა და, საერთოდ, ეშმაკმა იცის, რა არის! რატომ დუმხარ რატომ არ მერხუბებით?

გიტელი — მომისმინეთ! რა ვაყვირებთ თქვენ, თუ იცით?

ჯერი — მე თქვენი გულისთვის ვყვირი.

გიტელი — მე არ მიყვარს ყვირილი და ვარდა ამისა, მინახა, რომ დამირეკეთ!

ჯერი — ვინაირა? ვერ გამოვიდა...

გიტელი — როგორი მიუხედავადი ხარ! ამ წუთას არ გიკახანით, თქვენს მუცელში-მეთქი?

ჯერი — არ, ეს უკვე უკეთესია! გააგრძელებ, გააგრძელებ!

გიტელი — თქვენ და, მართლა ააფინებთ, თუ მე ვგონივრებით ვაფინებ? იცი, რომელი საათია ახლა? რაჭოში მირიკავთ ასეთ დროს? იმეტი რომ დამძლავში წაივარჯიშოთ, არა?

ჯერი — არა, იმეტიმ გინდა, რომ გიხატოთ, ამის მერე ქვეყანაზე არავის აღაპაფერი მისაყვით, სანამ ჩვენ ისევ არ შევხვდებით.

გიტელი — რა თქვით?

ჯერი — გეგონებოდა, არ ვინმე სვამდა, ვამოწყებოდა თუ არა შეყვარებულნი წყვილის ცადავ-მეთქი! თქვენ, ანჯერად ჩემი პირობა უნდა მიიღოთ, მე მოწყობა აღარ მინდა.

გიტელი — მაგ, რა გინდა?

ჯერი — მე მინდა... ცოტათი მოვიაროთ, ხელი შევიწყობ, თქვენს წყევას მიუხედავად.

გიტელი — ე... თქვენ... რაჭოში ასე უცებ?

ჯერი — მერეცნება, რომ შეიძლება რამეში გამოვადგეთ, თუმცა ვიცი მე-დღეა არა და, თანაც უნდა ვიცი ვერ ამოვხვევნი იმ სამოქალაქო ომიდან, ცოდნა რომ მაქვს გამართული. თუ ვინმე, უკვლავებს მოგვიყვებით, თქვენ, ჩემთან ერთად უნდა ისაუბროთ.

გიტელი — სად?

ჯერი — ჩემთან, ატ.

გიტელი — დიდი კბილი უნდა ამოვიღო, ჯანდაბან იმის თავი, ასე რომ, ჩემთან, მაინც და მაინც, ვაპ ვერს ვერ გაატარებთ.

ჯერი — მოხვადოთ თუ არა?

გიტელი — რასაკვირველია, მოვად!

ჯერი — გიტელ!

გიტელი — კო?

ჯერი — რა უნდა ქნას! კანმა, როცა ღრმინიდან სისხლე ხდის?

გიტელი — თქვენ რა ღრმინიდან სისხლი მოგდით?

ჯერი — თქვენზე ვამბობ!

გიტელი — აა! არაფერი, წამოყვ და სიყვარულ ვაჩვენებ.

ჯერი — მე ვიცი, რომ ის საყვარელი ვამჭირვებოდა, ახლა ოქიანის ნიჭრამი უნდა ჩავდო ყინულა.

გიტელი — რატომ?

ჯერი — იმეტიმ რომ ცაღი წყვილი უნდა ვაფინებო მუშაში, მე რომ ვიყვადი და თქვენ ვი დოვანზე მოივებით.

გიტელი — როგორც ვატყობ, პირდაპირ საჭმელზე ვადავრჩავთ.

ჯერი — არ მინდა დაგვირგოთ ანც კროთ წუთი, დღეს პირველი დღეა ჩემი

ოცდამეოთხეტი წელიწადისა და თავს მსე ვერძნობ, რთვონც ტო-როდა განთიადისაა, აბა, დაიძინეთ მშვიდად.

გებს უღრმად.

გიტელი — შევიძლები სამედიცინა!

გებს უღრმად, სამედიცინო დღის ვიქნა ისევე რვეს, შევიძლება ვ-რეცა.

ჯერი (იღებს ტახტს დაგდებულ ფეხებს, უარჯიანასთან მიიქვს და კო-რბულბს, უფრ თავისთვის, მერე კი ხამადა) — „დაგრეცე, დაბა-ფემის დაუ რომ მომდლოცა, არ ვაბელო ჩემი მომორება, სადაგელო-ღმერთო, მოგვხედე ორივეს, ვახსოვეს, მიყვარხარ, ეს სიმართლეა-ტესი.“

ფეხებს ცხვრის და დაგრეცე აფეხებს, მერე წვეს, სივარულს უკადებს, და-რეცე უბან არ სანდა, უფრ სივარულს ვწვია, გიტელი რქვს ავან, საათი ხელ-რეცე რეცა.

ხეობა ელმეცინა

პირველი ხეობა

ჯერი და გიტელი

დავ უბეჭებოდა, სადაში გიტელის ოთახში ყველაფერი ძველადველია, ორივე, ლაფინი არ არას აღაგებულა, უფრე ორი ბალიში ვიცი, ჭვრის ოთახ-ში კონსობლით გამოყვარდა, ეფრე მეუღროცა ვა სეფთად გამოყვარება, საათი ორივეს ლამაზად მოვრთავა, წინას თარიღე მოქანა გიტელის პატარა ჩაღიანინ-ვინი, გიტელი სადილს ამხედებს, აწყობს სეფრის, ათებან სანთელს, შემიღებს ჭვრ-ის.

გიტელი — გამარჯობა, ბიჭუნა!

ჯერი — სადაში, დავა, დავა, ვა რა არის, შემიყვარი წიწილა?

გიტელი — სადათაც, ვარტოფილოც და ყინულში ვაჭრებულდი დვინოც.

ჯერი — დვინოც? მამედები დავაბეჭებოთ თუ რაშია საქმე?

გიტელი — ძალიან რთვად წეწვება, რა ვატყობებს?

ჯერი — ის რომ ზაჭიას ვაუხარ, ეს უანდები შენ მამოშკვადე?

გიტელი — მე ჩამოვგორე შენ როგორც ოქიანში, რასთვის დავდვარ ატე-შენს საყურებლად?

ჯერი — ორ კვირამი მაღლინჯოყების ქონი გამოფენის ექსპონატად აქტივი-
ვიტელი — მუნ რა მიოთხარე, შავ ვაზეთში რა არის?
ჯერი — ახალი არაფერი. ორი გვამი და ოთხი მოლაყვებული მანქანა.
ვიტელი — ვაზეთში რა გაქვს ნებეველი-მელტონ!
ჯერი — ეს შენი ძაფეშია!
ვიტელი — უკული მადლობა! ჭრენჯ ტაუშმენი ნახე?
ჯერი — უნახე. ეს ჩაიხე (აჩვენებს მილორე პაკეტს.) სოიაა პუდინგია
 უმაროლო, უცხიძო, უგემური.
ვიტელი — რა გოთხარა?
ჯერი — მერე ნოკიყვები. ეს კი ყოფან ჩამოგარდნილი ნიჟარის ნატიქია
ვიტელი — ადამიანურად მიოთხარე, რა არის?
ჯერი — შაშ, ასე: ის ხსენის კოლოფს, რომელიც აყვარდღია მიართვა ამ
 კანფეტების ნაცვლად, ფიცვაშტები, მკორეწლოვან მანდიტეშთან ერთ-
 თად გაქვებული მამის ტყინს ხედავს, რასაც მამოხეე სცხობს და არა-
 ადამიანურად კვივის...
ვიტელი — საბონია?
ჯერი — ნამდვილად კი ეს არის ტყინი შისი მოლადატე საყვარლისა, რთ-
 მელსაც ის თავისქადის ნაცვლად, კანფეტების კოლოფში ინახავს.
ვიტელი — ნუთუ ასე დასაბანი ვარ, საბონს რომ მიჩქენ!
ჯერი — — კოლოფს დახედე?
ვიტელი — არა.
ჯერი — წაიკითხე, რა აწერია.
ვიტელი — შანელი ნომერი...
ჯერი — შანელი ნომერი ხუთი, ტყევეწოთრნი ოქრო ამის რეკლამა. შანელი
 ნომერი ხუთი, ქადმატონო. თქვენ ხედავ: ვიპყრიათ საბონს მუშტებში,
 რომეგშიც ორ-ნახევარი დოღარი ღირს.
ვიტელი — (შეძრწუნებულად) — ორნახევრ... ერთ ნაგდეჯ საბონში?
ჯერი — თაღონე, მართლაც არ დაბანიო ამით ხელი, მე და შენ, კვტახეთო,
 კოფიოთ უნდა მოყრისათ.
ვიტელი — ნელ-ნელა ვწმინდებო, რომ მე კი არა ვარ სუფილი,
 რომორც ამას ერთ-ერთი რვეგანი ფიქრობს, არამედ შენ! არაკო-
 თარ შემთხუჯუამი არ შეუქამთ ორ-ნახევარ დოღარს ერთბაშად.
ჯერი — შეუქამთ! ფიქვიფოთ ვემოხე, მუცელი რომ ამ კტივი?
ვიტელი — არა. ამი ჩაგყდავე და თითქოს საერთოდ დამეკარება.
ჯერი — ვითომ? მე მკონი, ცოტა მონივ დარჩენიდა.
ვიტელი — რა?
ჯერი — მუცელი.
ვიტელი — მავოთ რა ვინდა თქვა, ძალიან მსუქანი ვარ არა?
ჯერი — რას ამბობ, შარბქით!
ვიტელი — ამა, ვასავეშია — ჩონჩხი, საფრთხიშედა!
 338

ჯერი — ჩემი აზრით, შენ ქადურბის წმინდა კურსული ხარ. ამავად ამხე-
 კალი ცხვირით, შავროუნად მამრვეაღებული ტანით, ნატიფად მოხრო-
 ლი ზედიო...
ვიტელი — უასავეშია. ჩამყანთ ყლოფიღობ. შო, კინალამ დამავიწყდა,
 თამაშად ვორეკაგდენ, კოფივ ვაპირეკავენ მადე-
ჯერი — ვინ რეკაგდა?
ვიტელი — შენი ცოლი.

ყენსეჲ ს.პონს.

— ეს შენი ცოლის საყვარელი საბონია, ჯერი?
ჯერი (ცოტა ხნის შერე) — არა. იშვიათად ვწმინდი რამის... «სუფი-
 თაზეც საყრდელ პქონდა ყვედაფერი.
ვიტელი — ამა შე წავედი (საბონი სამხარეულოში გაქვს, იმ ქურახს
 დასტრიაღებს.)
ჯერი (უძრავად მდგას, მერე განკუბი უდარდელი ტონით) — რომის დარება?
ვიტელი (სამხარეულოდან) — არ არის დიდი ხანი. რვაზე კიდევ დაგრეპა-
 ვო.

დემოკრეს ტაფა მავთაწე ვაგინა თან დამარეკობს

— ეტყობა, მარსადაც, ვადასაწრელი ფული აქვს. წარმოვიდგინო —
 სხვა ქადაქში ორჯერ დარეკვა! შეიძლება ვაგინებ კაცი! ჩემს ცხოვ-
 რეშია მხოლოდ ერთხელ დაგრეკე სხვა ქადაქში, აი, მანინ, როცა მე
 და ულდი ვაკურწონდით. ამ მომწონა, მანინვე ისევე ფელონიდაში
 რომ გაიქცა. ნიოხრა, სამსახურის აქვე უხდა მოვავკაროთ, ნამდვი-
 ლად ვა ძვედ სატრფოლთან გაქვევდა. ეს რომ ვაგინე, ვუღიბ კი არ
 წამსვლია, აგდექა და დაგურდა-
ჯერი — მე იმას არ დაგვდაპარაკებო, არ მინდა.
ვიტელი — თუ არ ვინდა, ნუ დარეპარაკებო. მაგრამ აი, ქვითარი რომ
 მომიტანეს, მამინ კი წამივიდა გული...
ჯერი — ტყევეფონთან არ მივად.
ვიტელი — ვარცო, ღვიწხსაც არ მოიტან?
ჯერი — სოამოვწებით. მთლი ერთი გემოზე დაგურეთ. სამაშვიც ვვაქვს.
 დღეს ურენჯ ტაუშმენს ვედაპარაკე... რა დაგემართა?
ვიტელი — არაფერი. რომორც ხედავ, არაფერი არ მომსვლია. საიდან მო-
 იგორე?
ჯერი — ყვედაფერს ეს დიდი ხანია უკვე დაშარხულია. ზედ ბევრი, ძალიან
 ბევრი მიწა აყრია, კუმოე მაგრად არის დაღუქული. მეც არ ვაპირებ
 სამარის თავიდან ამოქეჭვას. მთლი, სხვა რამეზე ვილაპარაკოთ, უფ-

რო მხიარულზე, როგორ არის შენი საკონცერტო პროგრამის საქმე?
გიტელი — ამას უბანი მხიარულს? დღეს კიდევ ვიყავი სხვენის სანახავად. მისი ვაჭარუკანა პატრონი ორი წლის ვადით აქირავებს მხოლოდ, თანაც ვაქოს ან უკლებს. რანაირად ვიშოვო ამდენი ფული, როგორღერო მაინც ვიყო!

ჯერი — როგორღერობა რად გინდა, ვანძი ვაქვს შენახული, ვანძი!

გიტელი — სად?

ჯერი — აქ!

შებლზე თათს ეკავებებს.

— დღეს ფრენკ ტაუბმენს ვედაპარაკე, საკმაოდ დიდხანს.

გიტელი — მერე რა გითხრა?

ჯერი — ვეცდები იმას, საქმედი მოამზადეო. ნე ხომ თვითონ ნიუ-იორკში ვეჭვილობის ნებართვა არა მქვას.

გიტელი — შოო?

ჯერი — ხვად დიდით მე და შენ წავადო იმ ვაჭარუკანასთან და მივაცვ-ცხვებით ორი თვის ქირას.

გიტელი — ისდა დაგვრჩენია საფიქრალი, რომელი ჯიბიდან ამოვიღოთ ფული!

ჯერი — ნუ გეშინია, ფულს მადე მზადღეროვით ავაკრავთ კედლებზე.

გიტელი — სხვენის მამინ დავუკირავებთ, როცა სამუშაოს ვიშოვნო.

ჯერი — დუშს.

გიტელი — ვინ?

ჯერი — ტედეფონი.

გიტელი — ჰო. ამზობენ, შრაფტის საკონდიტროში ვოვოეტი ჭირდებოთ. ხვად წავად იქ.

ჯერი — შრაფტიან? მავდებებს მოღმსახურები?

გიტელი — რას იზამ... შარშან ვმუშაობდი იქ, კანფეტებს ყუადდი. მადი-ან კარგი კანფეტები აქვთ. შეიდი ვინცაანჭა მოვიშატე. დუშს.

ჯერი — ვინ?

გიტელი — ტიდეფონი.

ჯერი — ჰო... სწორედ ახლა ვავიფიქრე, ნეტავი როგორი ხმა აქვა-მეთქი.

გიტელი — რას ნიშნავს — როგორი?

ჯერი — ტიდეფონში როგორ იხმის-მეთქი მისი ხმა. მოდი, ნუ დავი-წყებთ...

გიტელი — შეგანთშნავი ხმა! მოიხიბლაგი ხმა! თუ გინდა მოუხმინო, და-ედაპარაკე და გაიგებ, როგორი ხმაცა აქვს. რასი ვეშინია?

ჯერი — შენ რატომ გინდა, რომ დავედაპარაკო?

გიტელი — კი მაგრამ, რატომ არ უნდა მინდოდეს?

ჯერი — იმიტომ რომ მე ახლა სამოთხეში ვნებვივრომ შენთან და შემი-წვარ წიწილთან ერთად. მე და შენ ადამი და ევა ვართ და ათას ორა-სი მიღის სოგრძე ტედეფონის მავთული კი ვევიდა! რატომ უნდა შე-ძოვეშვით ჩვენთან, ახლახან რა წვადებით მოვიშოვოთ მადღინჯო-ები, არ გახსოვს?

გიტელი — მაინც რატომ ვძუდა ასე მადიან?

ჯერი — არა, არ მძუდა. სჯობს სხვა რამეზე ვიდაპარაკოთ...

კოტა ხანს თბივნი ზემაღ ქაშენ.

— შენ ხვდები ხარ, ჩვეულებრივ, ვაწაწინა ძვირკი. მაინც როგორ მოახერხე ჩემს სხეულში შენოპრომა? მომისმინე, სერიოზულად გე-უბნები, თუ მოცუვავე ხარ, დროზე უნდა მიხველო შენს თავს, დროა რაღაც გააკეთო, დღეები მიდიან...

გიტელი — რა თქმა უნდა, მოცუვავე ვარ და ამის გამო, ადამა, მადე ვავგიჯებები კედელ.

ჯერი — მე მოგვხმარები სხვენის დაქირავებაში. შენ კონცერტს მოამ-ზადებ, მე კი საქმეებს ვევიდებისათვის.

გიტელი — რას ნიშნავს ვევიდისთვის საქმის მომზადება?

ჯერი — ყველა საქმისთვის უნდა მოძებნო პრევენცია.

გიტელი — ეს საინტერესოა?

ჯერი — არც ისე. მაგრამ არც ვაპირებ ზედ ვადყოფას. სასამართლოში მე თვითონ გამოვადე, როგორც კი საკვალითიკაცოთ გამოცდას ჩავა-ბარებ.

გიტელი — მერე რაღას უცდო, რატომ არ აპირებ?

ჯერი — ძეშინია.

გიტელი — შენ ყველას ჯამეში ჩაიკავებ, შენს გამოცდებებსაც.

ჯერი — რატომ გგონია?

გიტელი — რატომღაც ასე ეფიქრობ.

ჯერი — კანონები კი არა, აქაურა მოძრაობის წესებიც არ ვიცი.

გიტელი — დიდი რამე, ვაიზეებიან!

ჯერი — იმ ასაკში აღარ ვარ, როცა იზეპირებენ.

გიტელი — თითქმის ყოვედღე ვკითხულობ ვახეთში, თუ როგორ და-იწყო ვიღაც ბეზიამ ნიუ-იორკის უნივერსიტეტში სწავდა, სამოცდა-ათი წლის ქაღმა, თერთმეტი შეიდიშვილის პატრონმა.

ჯერი — მე, იცა, რა მიკვირს, როგორ ახერხებ ამას?

გიტელი — რას?

ჯერი — იმაზე ვდაპარაკობდი, როგორ დავხმარებოდი, ერთი წუთიც არ ვასუდა და უკვე ვეჭვდების კოლეგიაში მომართე.

გიტელი — ადრე თუ გვიან ეს გამოცდა მაინც უნდა ჩააბარო.

რასაც ტყვეობა.

— შენ გინტყავენ!

ჯერი — დამირტყონ, არავის ჩვენთან ხელი არ აქვს, გაგვანებონ თავი!

გიტელი — ასე არ შემიძლია!

ჯერი — ასე სჯობს!

იღებს ყურმილს და უბნ მავთულზე.

გიტელი — ჯანდაბა!

იღებს ყურმილს.

— პო, ვისმინთ, ადო!

ჯერი — დადე ახლადე ყურმილი!

გიტელი (ჯერის) — ეს დარია! (ყურმილი) ჩვენ გვეგონა, აქაური სახლის პატრონი გვირეკავდა. რა გითხრეს კვლამი? რამდენია? შეუძლებელია კარგო, მე თვითონ დაგვირეკავ მერე...

ღებს ყურმილს.

ჯერი — მამატივ, რომ ვიყვირო.

გიტელი — ასეთი რა ვიყო იმ უსიკრებვილომ, ასე როგორ გაგამწაბა!

ჯერი — უსიკრებვილომ? გამომიყვან ცოლად, იურიდიული ფაქულტეტი დამამთავრებინა, კურსით: მეტა, როცა მივირბა, ვუყვარდი, როგორც არავის არასოდეს: არავინ მყვარებია. ის უსიკრებვილო არ არის. ნუ დაუშვასხევეთ ასე, არ არის საჭირო.

გიტელი — და შენც იმიტომ განოქვეცი, ასეთი შესანიშნავი ადამიანი რომ იყო, არა?

ჯერი — მე იმიტომ გამოვექვეცი, რომ არ შემეძლო ერთ ქადაქში მეცხოვრება მასთან და მამამისთან ერთად.

გიტელი — რაგვან გამოიქვეცი, უნდა დამშვიდებ კიდევ, ერთ ადგილზე გაჩერდე.

ჯერი — მე აღარსად აღარ გავრბივარ.

გიტელი — არა, გარბინარ! რატომ არ გინდა დევდამარაკო ტყვეფონით?

ჯერი — მიზრბანე და შენი ცუდისთვის შეიძლება ანაზღვა დაუთანხმდე გინდა, რომ დევდამარაკო?

გიტელი — ის შენი ცოლია!

ჯერი — შენ ის მითხარი, გინდა თუ არა?

გიტელი — ტყვეფონი შენია, შენ უნდა გადაწყვიტო.

334

ჯერი — პო თუ არა?

გიტელი — არა.

ჯერი — ის თუ გინდა, ფრენკ ტაუმენთან ვიპოვო?

გიტელი — არა.

ჯერი — მაშ, რა გინდა ჩემთან?

გიტელი — არა-ფე-რი!

ჯერი — პო, შეიკარი ახლა შემიდი, ალბათ გაიღიზო, გაქვავდე!

გიტელი — ერთი ხომ მაინც უნდა იყო ჩვენს შორის მტკიცე... ქვასავით.

ჯერი — ყოველ ნაბიჯზე ატყუებ საკუთარ თავს. დაწინააღმდეგე, ეძებ, იქნებ რაიმე სამუშაო იშოვნო. ამასობაში ხან ერთ კაფს გადაგვრები, ხან მეორეს. მშვენიერი ცხოვრებაა, ღმერთმანო! და არაფერია არ გამოდის. კაცები შენგან თავს უღებდნენ გარბიან. აი, შენი ქმარიც ხომ ასე გაიქცა? იქნებ მიღეთივ შენ უყრიდე? დარწმუნებული ვარ, ნამდვილად შენ გადაიხადე მისი პილეთის ფული. მერე გაყვირს, რატომ ხდებია ასეო, რატომ ვრჩები მარტოო. ოცა ადამიანი ხელს გიწვდის, შენ იმ ხელში მოწყვდებიას უღებ. ყველა სარგებლობს ამით, რატომაც არა? ცოტა ხანს გამოგყვება გვერდით და მერე ბირვდისავე სადგურზე გაგებარება. რამდენია მოგატყუა ასე? ოცდახუთმა? თბ მოცდაათმა? ხუთასმა? შენ პატარა აღარა ხარ, კომპარის საზღვრამდე ხარ მისული და სრულიად მარტო ხარ ამ ქვეყანაზე. მოთხარი, ვინა გყავს, ვისაც შენზე გული დაეწყება, რეშს შელტი? ერთხელ მაინც, მთელი სიცოცხლის განმავლობაში, ჩოთხოვე რამე კაცისგან, მოითხოვე ისე, როგორც საჭიროა, იქნებ მაშინ მისხდეს ეს, რისი წარმოდგენაც აქ შეგობლია, ვამიღე, ვესმის, რას გვეუბნები?

გიტელი — პო... გაეუცე... შენ სრულიად ვიქვით ხარ, ჯერი, ტყუილად იტყუებო თავს, მშვენიერ შეგობლია რაბანარო გამოცდა.

ჯერი — ვერაფერიც ვერ გავიგე... ვერც ერთი სიტყვა...

გიტელი — მშვენიერად გაეუცე ყველაფერი.

ჯერი — მე არ ვსურვარ!

გიტელი — რა გინდა ჩემთან?

ჯერი ხელს უჭერს

— გამიშვი!

ჯერი — შენ მზრუნველობა გვირბევა, ყურადღება...

გიტელი — ხელი გამიშვი, ჯერი, მტკიცეა.

ჯერი — მზრუნველობა გვირბევა, ვესმის!

გიტელი — რატომ მჭირდება? გამიშვი, თორემ ვიყვირებ!

ჯერი — არ იყვირებ... შენ...

გიტელი — მიშვედე!

დარწმუნებული არა ვარ. ვინ ვითხრა, რომ ვბრაზობ? მართლა არა ვარ დარწმუნებული, დაძიჯვრე.

ჯერი — ნუღდად სოფლია ტელეფონზე ჩამოკიდებული.

ღებს ურმილს და ოთახიდან გადის.

გიტელი — კი, წყვედი მაწუხებს, ცოტათი. არა, ყველაფერი კარგადაა, ნუ გეშინია. ულდი? ულდი სულ სხვა იყო. როგორ აგინსნა. ძნელია. საქმე ის არის, რომ მე ჩემი მოწოდებით მსხვერპლი ვარ. ოცდაათი წლისა ხანამ არ ვაგებდი, მანამდე ვერ მივხვდი ამას. შენ ხომ არ გგონია ჭკუაზე შევიშალე? არა, უბრალოდ არ გესმის. ის ყველაფერს ასწრებს, ყველაფერი იცის. მთელი დღე ზის და სასამართლოს რეზუსებს ხსნის. საღამოთი ჩემთან ამოდის სხვეწზე და ქერებით იატაკს მიპრიალებს. როგორ მოგწონს ეს!

ჯერი (გიტელი როცა დაპარაკობს, თავის ოთახში ბრუნდება. ქალადგებს ქეჭავს, პოულობს ვისცერ კონვერტს, იღებს წერილს და კითხულობს, სახეზე შეშფოთება ეხატება. კრეფს ტელეფონის ნომერს) — აღო! მინდა გამოვიძახო ომაპა. ტელეფონი 5759, ჩემი ტელეფონის ნომერია 46099. კარგი. ვაველოდები.

ღებს ურმილს. წერისას ასწორებს, ოთახის კაღებსკებას.

გიტელი (ვანაგრძობს) — როგორ არა, ტელეფონით ვედაპარაკება ხოლმე. გაყრის თაობაზე. იმ ქაღმა თვითონ არ იცის, რა უნდა. სოფი, როგორ არ ვგრძნობია, ეს მე უბრძანე მას ვედაპარაკებოდა ტელეფონით. შენ არ გესმის, რას ამბობ. სოფი, ნამდვილად ჭკუაზე შემწიო, ნამდვილად უანკვებ შედაპარაკები ასე, ვინდა, ვამაგიფო. კი პატონო, ნუ უქნები ჩემი მეგობარი, თუნდაც მეტი იყავო, თღონე, თავი დაბანებე...

გაბრაზებულად აგდებს ურმილს, მანაწყე კრეფს ნომერს. ამ დროს ჯერის ოთახში ტელეფონი რეკავს.

ჯერი (იღებს ყურმილს) — კ-ოო? გმადლობთ.

გიტელი (ნომერი დაკავებულია) — ჯანდაბა!

ჯერი — გამარჯობათ, რუთ, თქვენი შეფი მანე აბის? უთხარით, რომ სიძე თხოვს ტელეფონთან. გმადლობთ, რუთ, მეც მენატრებით ყველანი. გამარჯობათ, დუციან, როგორ ბრძანდებით? გმადლობთ. სამუშაო მაქვს. აღმათ მადე ნიუ-იორკის ვექიდთა კოდეგის წევრი ვახდები. ტესის? რასაკვირველია, უთხარით. ტესის გონია, რომ მე მხრებზე მარტო მისი თავი მამია. სწორედ იმიტომ გირეკავთ, რომ

ტესის ამბავი მაინტერესებს. მისგან წერილი მივიღე, სენტ-ჯოს ბეჭდით. რა უნდა იქ? სამი დღით წავიდა? მანქანით უნდა ვაისერი-ნოს? ისევე ჯობია თქვენ მიატყით მას ყურადღება, ვიდრე... ვგრძნობ, რაღაც ვერ უნდა იყოს კარგად, წერილზე შევაღვწე. რომელი გოგო? მართალია, მე მყავს აქ ერთი გოგო, ტესამ იცის. თქვენ გინდათ მოხხრათ, რომ სწორედ მას მერე ასე? რატომ? მან გითხრათ, მიტოვებული ვარო? ნამდვილად ასე ვითხრათ? დუციან, მომისმინეთ! მიხედეთ ტესის, ვთხოვთ! იმიტომ დაგირეკეთ, რომ ეს მეთქვა თქვენთვის... და ვადაუცით ჩემი მოკითხვა...

ღებს ურმილს. მერე კრეფს გიტელის ტელეფონის ნომერს. ერთდროულად გიტელიც ურეკავს მას, იმიტომ ორივეს ნომერი დაკავებულია. ჯერი ოთახიდან გადის. გიტელი ისევ ურეკავს. სამი წარის მერე ჯერი შემობრძს ოთახში და იღებს ურმილს. ემის გიტელის ხმა.

გიტელი — ვაველოდო, ამ წუთას შენ იყო ნამდვილად!

ჯერი — მე ახლაც შინა ვარ!

გიტელი — ო, ჯერი!

ჯერი — ორჯერ დაგირეკე, ნუთუ სოფის სხვა რაიმე სერაოზული საქმე არა აქვს?

გიტელი — როგორც ჩანს, არა. მე კი სამჯერ დაგირეკე. ვის ვედაპარაკებოდი ახლან ხანს?

ჯერი — ომაპაში ვრეკავდი.

გიტელი — ისე?

ჯერი — რას ნიშნავს ისე? უცნაური წერილი მივიღე ტესისგან... ის...

გიტელი — კვითხე გაყრის თაობაზე?

ჯერი — არა. მამამისა ვედაპარაკებოდი და ვერ მოგასწარი შეკითხვა. ტესი რაღაც დაემართა. მამამისი ამბობს, რომ...

გიტელი — ჯერი, სხვეწზე მიკრპივარ, არ მტადია. მოთხარი, რატომ მირეკავდი.

ჯერი — ტესი ყველას ვმადება და არაეისი ნახვა არ უნდაო.

გიტელი — ჯერი, მგრქარება, მოდი, ზვად დამირეკე.

ჯერი — მოიცა, ჩვენ ხომ შევთანხმდით...

ნავრამ გიტელმა უკვე დაკლია უტრმილი. ჯერი შეკვთრებს ყურმილს. ნავარდნილი ხმათ.

— ერთად ვისადიდებდით!

ისიც ღებს ყურმილს. ახლა ორივენი ტელეფონს შესცქერაინ. ოთქლას რიდას ელოდებიან ორივეს უნდა ისევე დარეკოს, მაგრამ გატრიალდებიან და გავლენ.

გ ი ტ ლ ი ს ო თ ა ნ ი

თქმედალია: შაბათი გვიან აღდგომა, ორდღი მთლიან უარყოფია, ჩამწვლენ-
და ვაგველია ოთხის კარი იღებს და კარს წაღობს... გიტილი...
ნდებოდა უკეთესი უარყოფა... მარტო მდებარეობდა წყნობის ოთახში.
ფიქრებს ელოცა მთავრებს, სანარკველია შვილის...
წაღებს წყნობის...
წაღებს წყნობის...
წაღებს წყნობის...

გიტილი — სეგენის მიწა? მატონ ექიმს თხოვეთ, თუ შეიძლება, დიან,
დადიან სასწრაფოა, ვიტყვ მისკა... მე მასთან ვმკურნალობდი. გაა-
ცით, რომ დადიან ცუდადა ვარ, ჩემი ტუფეფონია 62098. ვმადლობთ.

გულს ყურნის და პალკოანად შევბო ტახტზე. ამ დროს დიდ დახმუნდ
... მარტო ჩემი გინობდა. აქვს დატახტე დაფიქრულ ვირგულს ჩანთა...
... მის მხებრავა.

გიტილი (ხმაურზე თავს წანისწევს) — აა, ჯერო! ვამარჯობა! ციდან რა-
მოფარდი? როგორი დრო გაატანე, კარგად იმხიარულე?

ჯერი — შენსადიო, შენ რა, დათვერი?

გიტილი — აჰ, ცოტა შედგმული მომივიდა.

ჯერი — ურჯობისა, ახლავე გაფარვიოთ: ვინ იყო ის მოჭიდავე?

გიტილი — რომელი მოჭიდავე?

ჯერი — აი, ის, შინ რომ მოგაცილა.

გიტილი — ჯოჯო? ის მსჭიდავე კი არა, ამსტრაქციონისტი მხატვარია!

ჯერი — მერე, ამსტრაქციონული მხატვრობის საყვარელი აკოცე?

გიტილი — შენ რა იცი?

ჯერი — იქვე ვრდები, ორ ნაბიჯზე.

გიტილი — ჯერ უნათი, მე კი არა, იმან მაკოცა. ახანთე გაზი, ქალთან
მყოფა.

სოფლისა. შერე, ჯერი ანებს ღმრულს. ცხვრ ღანახავა. გიტილი რაღაცას ხვამს.

ჯერი — გუფთვად, იმდენად მთვრალი ხარ!

გიტილი — ეს წყაღია!

ჯერი ახემვის ჭიქის, ამოწმებს; ახვე უმხრებებს.

... რა, ჩემი არ გუფრა?

ჯერი — აბი, გუფრა... შენ მასთან ურთავდ მთელი საათი იყავი ბოლოვრ-
ვამ

სტრატზე, სარდაფში. რას განეგნებდა მაინც, გუნიაღუბ სურათებს
თუ ჭიდაობის გუნიაღურ იღებებს? ნითხარი, რას განეგნებდა?

გიტილი — ამ ყვინიღს გდრია, რედი მოგეხადა და ჩამომჯდარიყავი მშვი-
დად, ჩემად, ჩემო საპრადოვ, შენ...

ჯერი — ეს საკრებო იმას დაუყარე, შენს მიკს...

გიტილი — ჯერი, გინდა ორიგემ ვიტაროთ. არ გინდა? მე კი მინდა, რა-
ტომღაც მინდა ვიტარო.

ჯერი — უსინდისობას ცნებდით ვერ მოიბან, ასე რომ ყოფილაყო, მთელი
ქაღალტი უზარმაზარ აყრღებულ გუბედ გადარქყოდა. შენ რომ იმას
დანებდი. მითხარი რატომ, რისი გულისთვის?

გიტილი — განა სუდერთი არ არის?

ჯერი — არა, არ არის სუდერთი, იმიტომ რომ ახლა შენზეა დამოკიდებუ-
ლი, საით წაგად მე, საით წავათრეე ჩემს ცხოვრებას. უმეღრო, შენც
გზაჯდარეღებზე დგახარ, შენც არ იცი, საით უნდა წახუდე, მაინც
მშვიდად უყურებ, როგორ იწრიტება კანალიზაციის მიღში შენი
ცხოვრება. შენთვის ეს არაფერია, არა?

გიტილი — არ ვიცი, მე...

ჯერი — მეც შენთვის არაფერი ვარ, ხომ?

გიტილი — ო, ჯერი, მე...

ჯერი — და საკუთარი თავიც არად ვიღობ?

გიტილი — იცი, მე ახლა სუდ სხვა რაღაც მაწულებს.

ჯერი — რატომ ჩაიღინე ეს?

გიტილი — არ ვიცი... ვინ გათხრა მაინც, რომ მე ეს ჩავიღინე? შენ რომ
ფრენე ტაუბმენთან საქეიფოდ წახვედა, კარგი იყო?!

ჯერი — მე იქ არ წავიდოდი, ომბადან ცნობების გამოგზავნა ასე რომ
არ გაჯანჯღებულყო. და ძამინვე წამოვედი, როგორც კი საშუალება
მომეცა. მინდოდა, შენთვის და სოფისთვის გამომეგლო. უცვბ მას
ცხვდაც — შენ იმ მოჭიდავესთან ერთად მომრძანდები და თან ისე
კისკისებ, თითქოს გიღატონებდნენ.

გიტილი — ხომ გათხარი, ცოტა შედგმული მომივიდა ღვირ-მეთქი, ხელ-
წერადი დაგინწრო თუ?

ჯერი — არა, შენ არ დამთვრალხარ. ფხიზედმა მეც და შენი საკუთარი თა-
ვიც ორივე ერთად გუღფრიღად ჩაგვიშვი უნეტაშში, სრუდად უმიზე-
ხოდ, სრუდად, სრუდად, არ მითხრა, ტაუბმენთან რომ წახვედი იმი-
ტომო, არ დავიჯერებ. აღარ მჯერა! მე მინდა მხოლოდ ის გავიგო...
მოიცა, შენ გუღაპარავები!

გიტილი — იღაპარაკე მერე. ვუქილი იმიტომა ხარ, რომ იღაპარაკო.

ჯერი — როცა მე შედიზედ ორჯერ მემართება ერთი და იგივე რამ, მუ-
ნემრევი, მსურს გავიგო, რა არის ამის მიზეზი. რა ჩავიღინე ისეთი
ამჯერად, რითი ხარ უკმაყოფილი?

გიტელი — მც! შენ თვითონ ხარ უკანყოფილო და მე კი მამბობდი.

ჯერი — დიქრთა! უანა შენ ამის ხალუტყელი არ ნომეცი ახლა?

გიტელი — ხაძნეშე იღაბანაყ!

ჯერი — ეს არის სწორედ საქმე! შე ვლამარაკობ ჩემსე და შენსე!

გიტელი — მე კი ვლამარაკობ ძენს ცოდნე!

ჯერი — კარგა, ვლამარაკობ ჩემს ცოდნე სხვათა შორის, იმასაც ძალიან აინტერესებს შენი ამბავი. შაშ, რა გინდოდა მასზე გეტყვა?

გიტელი — მე ვნახე ვაჟული თენა ქეთარი თქვენი ტყვეთორით ღამბა-
ვისა: ომაპა, ნუბრასკას შტატი, ცხრა დოღარი, ომაპა, ნუბრასკას
შტატი, თორმეტე დოღარი, რატომ არ მიითხარი, შენ და შენი ცოლი
მხოლოდის ჩემპიონები თუ იღაღით ღამბარაკში!

ჯერი — იმას ძალიან უჭირს ახლა!

გიტელი — ვის ეღინება?

ჯერი — გამოდი, რომ მე შენ გლადატომ ჩემს ცოლთან ტყვედონის სა-
შუადღობთ. ტვედღონის ქვითარს შენ მიწყავხარ პირდაპირ იმ მოჭი-
დავე ხოჭოს საწოლში. რა პქვია...

გიტელი — ჯოჯი.

ჯერი — მე კი გეუბნები, ხოჭო პქვია-მეტეი! ბოლოს და ბოლოს, ანდენს
იხან, რომ ვაგქანებში ცენტრალურ სადგურში და ეფიდი ომაპას შა-
ღობთ. თუმცა შენც ამაზე ოცნებობ, როგორმე ჩემგან გათავისუფლ-
დე! რომ მირცე წენ შენს ნუმაზე გამოეკეთო ვვვდას, ცისაც წარგადი
აცვია და ვისთანაც ჯერ ერთ არ გიტარებია. რა თქმა უნდა, თუ ნიუ-
ორკში კდეც დარჩა ვინმე ამისთანა.

*გიტელი უნებ უხვდება რატზე, გარდობაში. საკვლავი მამბობელია და
უნებავლად წევს.*

— კარგა, კარგი, ვვადისთვის გადავდოთ ჩხუბი. ფუნზე ძიღვის ვვა-
ხარ.

გიტელი — ოპ, ჯერი!

ჯერი — პო, რა იყო, რა?

გიტელი — მე წენ აღარ მოგწონვარ!

ჯერი — მე შენ მიტუნარ! ვანა ეს ხაყეშად მგზნებარე გრძობია? მო-
ტრიაღლი!

ბაღტოს ხვას.

გიტელი — მე შენ მხოლოდ ვეცოდები.

ჯერი — შაინც რატომ გგონია, რომ ხაყოდავი და უმწეო ხარ. გამოსწოყ
ხელი!

გიტელი — შენ რომ გენახა, როგორ ვწვადობ იქ, სხვეწზე, როგორ ვვდი-
ლობ კაბად ვივკეო, დარწმუნდებოდი, რომ ნამდვილად უმწეო ვარ.
საათობით ვნივარ იატაკზე და ველოდები, იქნებ რაიმე აზრი გაფა-
ჩუნდეს თავში, მაგრამ ცყუილა.

ჯერი — შენ უნიჭო ხარ!

გიტელი — და შენ ეს თავიდანვე იყოდი?

ჯერი — ნეგონა, სხვენი ვიშვედიდა, მაგრამ შენც არ მომიკვდე.

გიტელი — და თუ ანც მოცეკვავე ვარ, მაშინ აღარაფერი დამარჩენია!

ჯერი — მობრუნდი! გინდა ვავას მოგიდუღებ?

გიტელი — არა.

ჯერი — კუჭს გაგიქურებს.

გიტელი — სულ ჩემს კუჭზე ვლამარაკობთ, ჩემი სხვა არაფერი მოგწონს
ხომ? მომწყედი თავიდან!

ჯერი — ვიტეღ!

გიტელი — არავითარი დახმარება არ მიჭირდება შენგან, არ მიინდა!

ჯერი — ჯობს, სამანი გადაიხურო.

გიტელი ხმას არ სცემს.

— წავიდე თუ დავრჩე? ესე იგი, წავიდე. გაში დავტოვო? დავტოვო.
რამე ხომ არ გინდა? არა. რა თქმა უნდა, არა!

კარსკენ წავა, მაგრამ შეჩერდება და ისევ უნაბ მოტროალდება.

გიტელი (წამოუარდება, პგონია, რომ ჯერი წაედა) — ჯერი! ჯერი!

ჯერი — რა იყო?

გიტელი — წენ კიდეც აქა ხარ?

ჯერი — არ შემოძლია ხვდამდე დავდა. უნდა მოვილაპარაკოთ. დღეს მე
შინ დავრეკე, მაგრამ ჩემს ცოლთან არ მილაპარაკია. თუ მამამისი არ
დამეხმარა, საჭირო საბუღებს ვერ მივიღებ. მამამისთან კი ენა არ
მომიბრუნდა, რომ მეტხოვა. ახლა ერთადერთი გამოსავალი დარჩა:
მარტში ჩავამარო საკვადიფუკაციო გამოცდა.

გიტელი — პოდა, შენც ჩამარე!

ჯერი — მეშინია, გესმის! მთელი ჩემი ცხოვრება სიმამრის ფრთის ქვეშ
გავატარე, ახლა ანც კი ვიცი, შევძლებ თუ არა სამსახურს უიმისოდ.
ვაქვათ, ჩავიჭერი, მერე?

გიტელი — სხვა გამოსავალი რომ არა ვაქვს?

ჯერი — რატომ? მე შემეძლო იქ ცხოვრება, სადაც ვუქილობის ნებართვა
მქონდა ადრე.

გიტელი — ომაპამი გინდა დამრუნდე?

რვათა ოცნებები.

- განავრძე, განავრძე!
ჯერი — არ დაეღვაძარავენი?
გიტელი — არა, განავრძე.

დაეღვაძონ ესე ოცნებანი ჯერ უძრებელს ლეშსა ანავეს.

- განუბე თაუი ტყეფონს, მინც არ დაეღვაძარავენი.
ჯერი — ვინ გირეკავს ასე გვიან? ის?
გიტელი — არ ვიცოი. რას იზამი, წინადად თუ არა?
ჯერი — კი მაგრამ, რატომ არ უნდა წავიდე? იქ სამჯერ მგებს ავიღებ გოდრე აქ, სამუშაოც ბევრი მიქნება, მომინატრია მუშაობა. აქ რაი უნდა დამაკავოს, შენმა ხოტომ? აქ რაზე უნდა ავაგო ჩემი ცხოვრება, შენი ხოტოს კონტრზე, თუ სიღაზე, რომეღმიაყ ნდვ-ნდვა ვიძობენი?
გიტელი — შენ გგონია, მე არ ვიფიქრობ ამ სიღამის?
ჯერი — შენ თუ კონტრზე ქვა გვიდია, რომელიც გახრწოხს, ბირვედივე შენგდერი გორილა ვერაფერს ვიშველის, ღოგინძვიც რომ შეუგორდე.
• როგორ ბედავა ესე ზოცებე შენს თავს, თითქოს ტიღო იყო, რომეღ-შედაც ყველა მამაძაღლს შეუცლია ფეხი გაიწმინდოს.
გიტელი — ვარცა... როდის?
ჯერი — რა როდის?
გიტელი — როდის მიდინხარ?
ჯერი — შოშისმინე, ნუ ცდილობ, ჩააწყო ჩემი გაქცევა!
გიტელი — მუც ხომ უნდა ვიფიქროს ჩემს გეგმებზე?
ჯერი — რომეღ გეგმებზე?
გიტელი — თქნებ ისევე გამოვიჭიროი ჯიუჯი, ის ქაღებისთავის პირდაპირ მაპაუენია! რომ მოგიყვი, ან დაგჯერებ!

ჩემი ვახვეთელ გუჩხალს ურცყამს სახეში.

ჯერი — ეს ცოცხალი რა-დაგვიმართა? ძალიან გეტყონა?
გიტელი — ძალიან.
ჯერი — შენ თვითონ გინჯოდა, რომ გამეღრტყა, ხომ გინჯოდა?
გიტელი — პო...
ჯერი — მამატიც.
გიტელი — აი, სომ ხედავ! მე გაცოდი, რომ გეგმედი!
ჯერი — ისეთი ტყეფონი ხარ, რომ შემიძღვია შენი სათაროთ ვაფიქრე! სა-ღამის გეცმია.

გიტელი — პო, მეტყვიერ ვარ... მაგრად კი მომხვდა, ხომ იცი! კარგი, გვი-ყოფა. ესე იგი, შენ აღარ მოვიხარ!

ჯერი — არ დამამთავრებინე, იმის მეტე, რაც ჩვენი განცხადებები: შევე-ტანეთ განჭოტწინების თაობაზე, ტენის... მოკვდე, იმას რაღაც და-ქვითა, ჩემი სიამაშირ ფიქრობს, რომ ის სხვანე აღარ ვაბობოვდე-ნი...

გიტელი — ამა, თურმე რა ყოყიდა! გამოდის, რომ შენ კიდევ გაქვს შე-სადღეშლომა...

ჯერი — მე არ ვიცოი, რა მაქვს. მაქვს თუ ამა რაიმე საფრთხე. არაფერი ცოცო. დაგინენი, მას დაგუქვაა ჯვარი, რას დაგელოდო, რაზე ვიფიქროს. არ ვიცოი, ვდვავარ თუ დაგვიყარ, არაფერი მინამის. დანებმარე, მე ხომ...

გიტელი — მე ძალიან მინდოდა შენთან ერთად ფრენე ტაუმინთან წამოვ-სულიყავი. მაგრამ ამისთახა მაღალი საზოგადოებრივთაუის მე არ-ვა-რევივარ. ახე მე საე შენი ცოლი შენ გგონია, მე არ მესხინს? მე ესეთი ვარ, როგორსაც ნხედაც და კარგად ვიცოი, როგორიცა ვარ. უოდ-ის უნდოდა, სხვა ვიღებო ჩანესვა, არ მოსწონდა ჩემი ღოგუბრი. მე უარი ვუთხარი, თუ შეგომდო ამიტანე ისეთი, როგორიც ვარ, ანუ ჩემი ნადმიკრძილა ვიიღებოთ-მეთქი. პატარა რომ ვიყავო, მიჭებოი იტენფანში მკოცნიდრენ. ახლაც ასეა შენი ცოლი შენა სულშია, მე კი ისევე დრეფთაში დავარნი. შენ არასოდეს მიაგუარებოვარ ახლოს. კარგი, ამასაც თაუი დაგანებოთ. მაგრამ ამასთანავე გინდა, რომ გა-მეღმეშით მჭირდებოდე, უმეროდ ვერ ვსაყუბდე. პო, მე შენ მჭირდებოი, ძალიან, საშინდაე მჭირდებოი. ნუთუ მართდა შეგოთ თუთრზე უნდა და-ვიწირო ეს, რომ დასწიმუნდე? მაგრამ შენ თუ ას გინდა, რომ შენს წინაშე დაგვცე და შემოგვფიქრო, ფეხით გამოთედე-მეთქო, ეს კი არა, ჯერი, ეს ნამეგოლად არ შემიძლია. ვიცოი, შენს თავში გამეღმეშით მიხლოდ ერთი ამერი ტრიალებს, რაღაც დაუმტყუცო შენს ცოლს.

ჯერი — დაუმტყუცო ჩემს თავს!

გიტელი — იმას! ჩემი გულითავის რასაც უნდა აჯეტეშე, მინც ყველა-ფერი მიხლოდ იმიტომ ჩეღება, რომ მას რაღაც დაუმტყუცო! და როცა შენ... ნებაო, ჩონი... ჩემი თავი სინზე დადებუდი მოჭარბევა... რა-ტომ? რასთვის? მე რას მიიღებ მაშინაგეგროდ? ჯიუჯი ავტომამატივი-თაა, მავადებე მიც შენს ეს ვეფო, სამადავროდ, ერთ მიქნისაქ კან-ფეტის ზადმიშიგდებს. შენ კმა შენ მოკოდადის დიდი ყუთი ხარ, რომეღმიავე მე ათ დოდასს ვახედი, მაგრამ ხეღმი მიხლოთა შრჭევიდაა რა-ღადიო მწიჭება, მეტი არაფერი. ავაზაკა ხარ, ჯერი, ცადთამარდი, ხადის მარცვავე! აი, სიძინთედი თუ გინდოდა, ეს არის!

ჯერი — მართალია, მე სიძინთედი იქი ვარ, თამაშში.

გიტელი — იმიტომაც ჩამოვუკოდე ჯიუჯს!

ჯერი — გასაგებია, რაც შენ მომცვი, დამენმარება, რომ კიდევ ვიცხოვრო და კიდევ დიდბანს დამენმარება. ერთხელ ვითხარო, კარგი ვოგო ხარ-მეთქი, ამას ყველა ხედავს. შენი გარეგნობის იქით იმალება დამკვიდრარი ქუჩის ქალი, ამას მხოლოდ ზოგიერთი ამჩნევს, მაგრამ თუ უფრო ღრმად ჩაფიქვდავს, იქ, შენი სულის წიაღში ცხოვრობს სუფთა და ნაზი, ოდნავ შეშლილი ანსება. არაფერს ჯერ იმ აპსებამდე არ მიუღწევია, ვერც მე შევეძელი ეს. მე რა მოგეცი, რა? ჩემი თავი, მაგრამ ეს ხარუქარი სანახევროდ ყაღბია, ის გიბიძგებს სხვებისკენ, აბსტრაქციონისკენ გორიღებისკენ. მე მომწონს შენ რომ თნი ღოჯი გაქვს!

ღებო და კარისკენ მიღას.

გიტელი — ჯერი! არ წახვიდე! გინდა გაიგო, როგორ გავატარე დრო ჯიუტან ერთად? მე გული წამიუოდა საპირფარეოში, უცებ აღმოვაჩინე, რომ სისხლისგან ვიცვდები. წყლული გამეხსნა. ჯიუტმა მომაცოლა, ხელში აყვანიდი მივყავდი იმ... გორიღას. ჯერი, მე ძალიან შეშინია!

ჯერი — გიტელ
გიტელი — მიშვედე რამე, ჯერი!
ჯერი — გადარუდო, დაწეკი ახლავე, რატომ აქამდე არ მიითხარო!
გიტელი — არ მიხდოდა, შენ რომ გავგეგო.
ჯერი — ვისთან მკურნალობდი, ენ იყო შენი ექიმი?
გიტელი — სვეტთან, ის რეკავდა სწორედ წყლან. არ მიმატოვო, ჯერი, არ მიმატოვო!
ჯერი — ნუ გეშინია, არ მიგატოვებ!

მესამე მოქმედება

მისამართი სურათი

გ ი ტ ე ლ ი ს ო თ ა ნ ა ლ

მარტი, მზანი, თბილი მუხლღე. როგორც ჩანს, ჯერი აქ გადმოპარებულა, ვამქრალა მანქენი, საფრთხე მანქანა. შავიდა სავსეა წიგნებით, აბჯნით, ჯეროს ხაზივლი მანქანად აქა ღდას.

გიტელი წევს. ღებწერთილი და განსდარია, ხელში წიგნი უჭირავს, მაგრამ არ ცოტხედობს რადიოს უსმენს. მესამე ოთხეც რადიოს.

გიტელი — ხმა ჩაიწყვიტე! რამე მაინც გესმოდეს!
346

წიგნს უბრუნდება. რომელსაც ცოლა მის მერე გაპარებული მოხერის, კომპოზიტორს ჯერის. რამელიც ამ დროს კარებში გამოჩნდება.

ჯერი — ნუ მესერი! უიარაღო ვარ! გნებდები!
გიტელი — ჯერი, ძვირფასო, მე კი შეგონა, ალარ მოხვედოდი.
ჯერი — მე შენ რაღაც მოგოტანე!
გიტელი — ისევ ხარუქარი? გაგიფუი?
ჯერი — ზუსტად პინუდებ კანტორაში უნდა ვიყო!
გიტელი — ესე იგი, იქ ორი წუთის წინ უნდა ყოფილიყავი!
ჯერი — პო, თუ ვინქანებ, მხოლოდ ცოტათი დაუვივიახებ. როგორ გაატარე დღა?
გიტელი — ისე რა.
ჯერი — სუდ იწეტი?
გიტელი — ერთხედ დავაპირე ადგომა, მაგრამ...
ჯერი — შენ ვგონია, ლოგინიდან პირველად წამოდგები თუ არა ევინესტრე აირბენ?
გიტელი — იცი, სად მინდა ახლა რომ ვიყო?
ჯერი — რა თქმა უნდა, ლოგინში! რომ არ გკომიებოდა, უსათუოდ ადგილობდი.
გიტელი — არა, ცენტრალურ პარკში, მწვანე ზღაპში. რატომ. დავდოდი ასე იშვიათად იქ, აქ გაზაფხული სრუდებითაც არ იგრძნობა. გასულ კი აყვავდა, ადბას. ქვეყანა.
ჯერი — ერთ კითხვამე მიპასუხე, შეატეებ თუ არა პარასკევს კომეზე ჩამოყოცვას?
გიტელი — რატომ?
ჯერი — დღესაც ვედაპარაკე შენს ექიმს. უსათუოდ შაერი გამოიცვადო-სო. პარასკევს ორი საათის მერე წაგიყვან ცენტრალურ პარკში, ტაქსით. შევთანხმდით? ორ საათზე დამთავრდება ჩემი ვაწოცდა. მეც დიდი სიამოვნებით გავგოსდებოდი მაღასზე.
გიტელი — ჩქარა მინც გათავადეს ეს შენი გამოცდა, იქნებ მაშინ მაინც მოიცადო ჩემთვის, იქნებ მაშინ მაინც მომესადგო დამიანურად!
ჯერი — უკაცრავად. გამარჯობათ, ჩემო ქალიატონო! როგორ გიკითხოთ? მაშ, შევთანხმდით?
გიტელი — საწოლიდან ფეხს რომ გადმოვდგამ, ასე მგონია, ქვეყანა აყირავდა-მეთქი.
ჯერი — ექიმი ამბობს, ამ კვირაში თუ არ წამოდგა, სისხლი დაუქანვდე-მაო.

წერილებს ათვალეჯებს.

— გამოცემილობა „პასპერი“. სისხლია გადასხმის ვადასანადის ქვე-
347

მისა: უკვე რვა თვე გაიდა მის შემდეგ, რაც ეს ამბავი დაწყო. ვიბელოს
ოთახში აღარ მიჩანს ჯერის ნივთები. უკანონო აღაგებულია. გერის ოთახში კვე
ლაფერი არცერთ ღარებულა. ჯერი და გიბელო უკლებლივ ნივთები აღაგებენ.

ჯერი — ამ ქვაბუბს რა ვუყო, ცადეუ ჩავაწყო და თუღმებთან ერთად?

გიბელო — აღმათ. მან? პო, რა თქმა უნდა, ცადეუ.

ჯერი — რა დაგეპართა?

გიბელო — არაფერი, მიიხვ და მიიხვ.

ჯერი — ესეც ჩამოვხსნა?

გიბელო — რა?

ჯერი — ეს ფარდა.

გიბელო — შენ ვინდა, რომ ჩამოხსნა?

ჯერი — ნატომავ არა.

გიბელო — ხოდა, ჩამოხსენი.

ჯერი — რატომ ასე მწარედ?

გიბელო — იმიტომ რომ თაროზე ვიპოვე.

ჯერი — რა იპოვე?

გიბელო — ნუში, ძალიან მწარეა. გააინჯე.

ჯერი — მე გეკითხები, რა დაგეპართა-მეტქი?

გიბელო — შე? შენ რა დაგეპართა?

ჯერი — პირველმა მე გაითხე.

გიბელო — მეც გასასუხობ. შეწუხებული ვარ იმიტომ, რომ არ ვიცი, რა
გაწუხებს შენ.

ჯერი — გასაგებია. მე კი იმიტომ ვარ შეწუხებული, რომ არ ვიცი, შენ
რა გაწუხებს. ამით გამოძახება შეიძლება დამთავრებულად ჩაითვა-
ლოს. ეს საკიდები გვირდება?

გიბელო — მე არაფერი არ მჭირდება.

ჯერი — იქნებ დაგვეხვერა. დაღლილი სახე გაქვს.

გიბელო — სრულებითაც არ დაგღლივარ.

ჯერი — რა ვიცი, მალეშედი კი სარ...

გიბელო — რას ამბობ, პირიქით, ცაში დაუფრინავ! ოღონდ, ღვთის გუ-
ლისათვის, ჩემს სამეგდად არ გამოქანდე, გამსარეს შენო კუთრიშობი-
ღერი სიკეთათ!

ჯერი — მე კი მეგონა, სინაბუდიან ჩავადაგებდით ჩემს ნივთებს. ასეც
მოვიდაპარაკეთ.

გიბელო — რომისმინე, ჯერი! ასეა შენ ჩემთან ვადმოხვად, მერც რა იქ-
ნება? მერც! მოდი, დაუქორწინდეთ და დამთავრდეს, მან!

ჯერი — შენა მხრიდან ეს ჩვეულებრივი სუღრძელობაა, მაგრამ ერთი ცო-
ლი მე რომ უკვე მყავს?

გიბელო — არა, ასე უფრო არა, განქორწინების მერც. შენ არ იფიქრო,
თითქოს მზამზანულზე ვაპირებდე ცხოვრებას. შენ უკვე ნიუ-იორ-
კის გექილთა კოლეჯის წევრი ხარ, იმიტომ, იცო, მე რას გაგაკეთებ?
შევიმწავდი სტენოგრაფიას!

ჯერი — სტენოგრაფიაა სწონედ ის, რაც ასე ძალიან არ გეყოფნის სრუ-
ლი ბედნიერებისათვის!

ჯერი — როცა საკუთარ კანტორას გახსნი, აი, მაშინ ვამოგადგება. მიი-
ვნის აყვანა აღარ დაგჭირდება ვინ იცის, იქნებ მაშინ ნაინც ვი-
ცხოვროთ ვარც შინაში. მე ყოველთვის კონცერტობდი ისეთ სახდში
მეცხოვრა, სადაც იქნებოდა...

ჯერი — სადაც მე იქნებოდი?

გიბელო — არა, იფიქრი! როცა შენს სახდას ღიფტი აქვს, არავის დაბატი-
ვება აღარ მოგვერდება.

ჯერი (იღებს რაღოს) — ის დღე ვამახსენდა, ეს ჩემს კართან რომ და-
ტოვე. მე და ჩაგას მეგობარი ერთ გვიტარებდა ერთად. შენანერა ვადა-
საგებდა.

გიბელო — რატომ უნდა ვადავადგოთ, კიდევ დაგჭირდება. ამ ქვიტრებს
რა ვუყო? რამეენია — გაშის, ტედეუონის...

ჯერი — თვალსაჩინო ადგილას დავე მანდ ვადაუხედეუბიც უნდა იყოს...

გიბელო — აქ წერილებიც ვოლიდა (კითხულობს.) „ჯერი, ჩემი ძვირფა-
ლი...“ უში (კეცავს, ახლა სხვა წერილს კითხულობს) „მოუხედავად
იმიხსა, რომ მომჩივანმა მოპასუხეს მიმართ თავი ეჭირა, როგორც
ერთხელდა და ნამდვილ მეუღლეს, მოპასუხეს უდავოდ პრადო პოუძღვის
მომჩივანის სუღერი სიმშვიდისა და ცოდქმრუდი ერთგულების დარ-
ღეგვაში. ამ გარემოების გამო სასამარადა...“

ჯერი (ავბძელებს შეპირად) — „აგვენს, რომ აქამდე არსებული ცოდ-
ქმრული კავშირი უნდა დაიხლვას და ვამოგზადელს ვაუჭმეზუღად. აღ-
ნიშნული მომჩივანი დღიდან ამ დაგვენიღბისა გაყნობია აღნიშნულ
მოპასუხესთან“.

გიბელო — რატომ დამიხადე ეს, ჯერი?

ჯერი — იმიტომ, რომ ჯერ თავითონ უნდა შეეჭეოდი. დამეცადა, სანამ...
სანამ ვამივლიდა...

გიბელო — არა, შენ არ ვინდოდა, მე რომ მცოდნოდა!

ჯერი — ჯერ მე... პო, სანამ მე სუფითონ არ შევძლებდი ამის დაიწყებას.
შენ იცი, რას ნიშნავს სიტყვა „არასოდეს“? იცო, რა მძიმე იმის
შეკნება, რომ არასოდეს აღარაფერი აღარ იქნება, რომ ყვედაფერი
დამთავრდა და შენს სიცოცხლეში აღარ ვამეორდება? „არასოდეს“ —

ეს გულში ამოთხრილი თბილისი, (გარდა) თბილისი, და ღრთა საჭირო
რომ ის... ამოივსოს.

გიტელი — მერე?

ჯერი — რა მერე?

გიტელი — მერე რას ამბობ?

ჯერი — უპირველესად ერთ გადამდებზე საქმეს მოგვითხრობ ხედა.

გიტელი — რამდენ საქმეს?

ჯერი — ჩავედებ ამ ფანჯარას უფრო.

გიტელი — უსიყვარულო! შენ ყველაფერი მოწყვედი იმას? უთხარი, რომ
ჩემთან ვადმოხვდები?

ჯერი — აი.

გიტელი — უთხარი, იმიტომ ვადაჯივარ, მძიმედ არის ავად, არა?

ჯერი — აი, ვუთხარი.

გიტელი — შენ კი არაფერი ვიცოდი! ჯერი, რატომ მერე არ ვამბობინებ
რატომ?

ჯერი — არ შემიძლო!

გიტელი — საბავშვოდ, იმას ჩემს შესახებ ყველაფერს მოწყვედი! ღმერთ-
თო ჩემო, ისიც კი, ისიც, რომ აქვენი ვანტორწინდით, ასიც თქვენ-
თორღვსა საბავშვოდ მხოლოდ, მე რომ ცოლად შემიერთო ვიდრე, ამა-
საც ის ჭაიფებს, ჩემ კი არა!

წასვლას ამბობს.

ჯერი — შენ არხადვ არ წახვად!

გიტელი — ჯერი, დამაწეზე თავი!

ჯერი — დაჯექი!

გიტელი — მიღობსანივდი, არ ვიცო, მე თვითონ არ ვიცი, რას გინახ!

ჯერი — გეწინა ვლავო ამა სტავანოვად როცა მოიქცევა!

გადავლი არტყას სავალი ყოახელ ზეობზე.

ჯერი — მიდი მიდი! იცოდა, ისეთს გჩეუქავ, ვეღარ ადგე! რა გუონდა,
რატომ მოეუყვო შენს ავადმყოფობაზე?

გიტელი — იმიტომ რომ დაგემიტვიცივინა იმისთვის, რაგონს შესახებ
ნავი ხარ, (როგორც კეთილშობილი, როგორ უფრო ავადმყოფს და იმი-
სი დახმარება არ გჭირდება!

ჯერი — მოწყვედი იმიტომ, რომ შენ მუშახის!

გიტელი — გეძახის?

ჯერი — როცა მას ნამდვილად დაგჭირდები და როცა შემიძლია შენი დახმა-
რება, მაშინ უნდა შევეუთვადე, იმიტომ დამჭირდა ამდენსა, რატომ
ვეუშინებოდი უნდა.

გიტელი — აი, თურმე რა ცოფიდა! ჯერი, შენ ხომ ვინდობა, მე რაიმე შე-
თვე შენთვის, ვახსოვს?

ჯერი — მახსოვს.

გიტელი — აი, ახლა გეხოვ.

ჯერი — მთხოვ.

გიტელი — შეთხარი, მიყვარხარო!

ჯერი — ეს უფრო ადვილად ვინ?

გიტელი — ჯერი!

ჯერი — როცა შენ ამ სიტყვას ამბობ, გულისხმობ, რომ შეყვარებული
ხარ, მეტი არაფერი ჩემთვის კი ეს სიტყვა გაცილებით მეტს ნიშ-
ნავს...

გიტელი — როცა ამ სიტყვას ვამბობ, ვგულისხმობ, რომ ვადაც მიჭირდ-
მა ისე... ისე ძალიან, რომ...

ჯერი — გჭირდება? ანა, ეს სუდ სხვა რაღაცაა: სიყვარული მუდამ ერთად
ყოფნაა, განუქმდება, ყოველდღე, ყოველ წუთს, ყოველ წამს... სიყვარ-
ულია, როცა თრიფს ყველაფერი საერთო გაწეო, სულიც, მოგონე-
მეცაც, თვალბიცი კი მას უყვარდა ხიდები და არც ერთ აქაურ ხიდს
არ შემიძლია შევხედო ისე, რომ გული არ შეტყობოს, იმიტომ რომ
მე ეხედავ და ის კი არა. რა შემიძლო შეთქვა შენთვის ამ პასაჟირ-
თლს ქაღალდთან დაკავშირებით? რომ ცოდქმული კავშირი არ და-
ირღვა, არ გაუშვია? ნუთუ შე შემიძლია არ ვოგბინო ჩემი მარჯვენა
ხელი მას შემიძლება, როცა მომავლიან? აი, რა არას სიყვარული ჩემთვის!

გიტელი — რითი ელომთ მას — შენს მეუღლეს ჩემი წყდულობით? დავი-
ჭირო შენ ამ საყოფადი ხაყანვით? საბავარი ვაქნდუ და ლოგინად
ჩავვარდუ? მართლ ამით შემიძლია შენი შენარჩუნება, ხომ? ღმერთო
ჩემო, შე თვითონ ვავები ხაყანვით! შენ ერთადერთი ხარ, რომეც-
საც თუ დავვარგავ, ვიყუარებ, ხელი ან ფეხი დავარგავ-მეექი.

ჯერი — ანა, შენ, ბოლოს და ბოლოს, მიხვდები, რომ უამბავი დრო დაგო-
კანავს ტუკიად, შენ ჯერ კიდევ იზრდები და ჩემი ერთი სურვილია,
ვენახო, როგორ გაიზრდები.

გიტელი — შენა მერე სურვილია ხალა?

ჯერი — ტყის!

გიტელი — ჯერი! ჯერი! ჯერი! მე, მინდა, ეინმე ამ ქვეყნად ასევე თქვას
ჩემზე, ასევე, აი, როგორც ახლა აქვს! შე უნდა წაჭოდე, უნდა წავიდე,
თონებმ დაეინჩრობი... დაეინჩრობი...

დასაწყისი კონფლიქტი...
გერმანიის... ვიცი...

გოტიფრიდ — გარდა...?

ჟერი — არ, მე უკვე ყველაფერი ჩავედრე...

გოტიფრიდ — ვამარჯობა, ჟერი!

ჟერი — უახლესი დარაჯიანი იქნება, თუ რაღაც დაგვიტყობს...

გოტიფრიდ — მე არაფერი არ ვამტკიცებ...

ჟერი — მინდა, აქნებ რაღაც დაგვიტყობს. შენ შევიტყობ და მირჩევს კიდევ, მე ვიქნები ქადაგი დინკოლნი, სასტიკი „კომიუნისტი“. დაიმახსოვრე: ქადაგი დინკოლნი, თმამა კი არა — დინკოლნი! იმ შედეგმას ალბან გაფრთხილებს, თუ რაღაც საჭირო იყოს, დაუბრუნე ფრენკ ტაუტ-მენს. გაუფრთხილე დაგვიტყობს. შენ მარტო დაუბრუნე, მეტი არაფერი არ არის საჭირო.

გოტიფრიდ — კარგი.

ჟერი — სიტყვა მთავარი

გოტიფრიდ — სიტყვას ვაძლევ. ჟერი, როგორც მე ვთქვი, რომ ყველაფერი ისე მოხდება, როგორც შენ ვინდა. ჩემზე ნუ იტყობ.

ჟერი — ვუბრუნებ. თმამა თანადან იწყებს, მაგრამ მე უკან აღარ ვაფრთხილებ, თმამაში აღარ ვაფრთხილებ, იმ ფაქტს ვიმყოფინებ, რასაც მე ვიშოვს. ჟერი კი არაფერი არა მაქვს: ტიღუფონი, ფანქარი და ჩემი თაღი — სურს ეს არის!

გოტიფრიდ — ეს არ არის ცოტა.

ჟერი — ახალი ცხოვრება უნდა დაგვიწყოს, ახალი ბიზნესი, ჩემთვისაც და ტელევიზიისაც.

გოტიფრიდ — მე შენა შევრა.

ჟერი — მეც შევრა შენი, გოტიფრიდ! თანაც გაუფრთხილდი, შენ იმყოფიდი მადლი ვაქვს, სხვებს არ ვაფხარ, გაუფრთხილდი.

გოტიფრიდ — მეც ახლა ჩემს თავზე უკეთესი შეხვედრებისა ვარ. უკვე შეტის მოვითხოვ ყველასგან, როგორც რომ მოსაძლავი დღეშია გამოუცხადებო, შეიძლება?

ჟერი — გოტიფრიდ, რასაც მე ახლა ვაკეთებ... არ ვიცი, როგორ ვითქვამ, ხანდაზმან მგონია, რომ...

გოტიფრიდ — შენ ფრთხილად ისე აკეთებ, როგორც საჭიროა. ჟერი, მე აღარ მინდა არაფრთხიანი მოწყობა, მოწყობა ჩემთვის დათვლილი სამსახურია.

ჟერი — ეს მე სხვებზე უკეთესად ვიცი!

გოტიფრიდ — თვითონაც აღარ ვაფხარებ მოწყობას. მინდა ვიღაც ზრუნავს...

დავუბნე ჩემზე ნამდვილად და მე მიყვარხარ და მთლიანად. ეს შენ მასწავლე. იცი, მე ყველაფერს უკვე სხვა თვლით ვუყურებ. შენ მე ძალიან ბევრი მიყვარხარ, ბევრი! ბევრი რამ მასწავლე.

ჟერი — ვიტყვ, მანდა ამბობ მასგან? ღმერთო, მე რომ ნამდვილად დაგვიტყობს, თუნდაც უმნიშვნელოდ, თუნდაც სურ ცოტათი...

გოტიფრიდ — მე შენ ძალიან დაგვიტყობს, ჟერი! თუ ვინმე კიდევ შეგვიყვარებ, ის ბევრი რამისთვის შენი მადლობელი უნდა იყოს.

ჟერი — მადლობელი ვარ ამისთვის. ჩემი ცოლი უნდა კი გაიგებს, ალბათ, რაქნაღაც უნდა გომადლობებს შენ! სიტყვა „სიყვარული“ შემიძნელებს და მე დიდი სიტყვა ამტკიცებდა არის...

გოტიფრიდ — რომელი, ჟერი?

ჟერი — სიტყვა „დახმარება“! არ მახსოვს, ვინ თქვა ეს. აა, ახე! ნახვამდის, მაგონა!

გოტიფრიდ — მე შენ მიყვარხარ, ჟერი! რამდენიც უნდა იყოფილი ამტკიცებდა, მინდა სურ დახმარებას, რომ უკანასკნელი სიტყვებში, რომლებიც ჩემთან ვაიგი, იყო: მე შენ მიყვარხარ!

ჟერი — მეც მიყვარხარ, გოტიფრიდ!

დასასრული